

Plan wynikowy w zakresie klasy 3 szkoły podstawowej
opracowany na podstawie materiałów katechetycznych
„Przyjmujemy Pana Jezusa”
zgodnych z Programem nauczania religii
„W drodze do Wieczernika” nr AZ-1-01/10 z 9.06.2010 r.

Rozdział I. Modlimy się

Zawsze się radujcie, nieustannie się módlcie! (Tes 5, 16-17).

Lp.	Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści z Programu nauczania religii	Treści z Podstawy programowej	Zadania nauczyciela religii	Przewidywane osiągnięcia ucznia: 1. Wiedza – co uczeń wie? 2. Umiejętności – co uczeń potrafi? 3. Interioryzacja wartości – co uczeń ceni?
1	Pan Jezus zaprasza nas na spotkanie	<ul style="list-style-type: none"> - Budzenie gotowości radosnego odpowiadania na zaproszenie Jezusa do spotykania się z Nim w ciągu nowego roku szkolnego i katechetycznego. - Ukazanie znaczenia przygotowań do przyjęcia sakramentu pokuty i pojednania oraz Eucharystii. - Wychowanie dzieci do samodzielnego przyjmowania Jezusa Chrystusa w sakramencie pokuty i pojednania oraz Eucharystii. 	<ul style="list-style-type: none"> - Bóg nas zaprasza do wspólnoty ze sobą w Chrystusie, a nasza odpowiedź to modlitwa i uczestnictwo w liturgii. - Uczestnictwo w Eucharystii i łaska, jaką jest sakrament pokuty i pojednania to zaszczyt, którego dostępujemy dzięki Bożej miłości. - Odpowiedź na to Boże zaproszenie wymaga od nas odpowiedniego przygotowania 	<ul style="list-style-type: none"> - Bliskość i obecność Boga wśród nas i w naszym życiu – Bóg zaprasza do przyjaźni, jest zawsze blisko, obdarza łaską. - Postawa zaufania do Boga i odpowiedź na jego wezwanie. - Sakramenty święte. 	<ul style="list-style-type: none"> - Kontynuuje wychowywanie uczniów do samodzielnego przyjmowania Jezusa Chrystusa w sakramencie pokuty i pojednania oraz do pełnego udziału w Eucharystii. - Jeśli uczniowie przystąpili już do tych sakramentów, pogłębia ich wiarę i rozwój świadomości bycia chrześcijaninem. - Ukazuje Jezusa jako najważniejszą Osobę w naszym życiu. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) zna różne rodzaje zaproszeń i rozumie ich znaczenie. Zna pojęcie „gościnnosci”; 2) potrafi powiedzieć, jak można dobrze przygotować się na spotkanie z Jezusem; 3) dostrzega potrzebę przyjęcia zaproszenia Jezusa. Pragnie przygotować się jak najlepiej do przyjęcia sakramentu pojednania i Eucharystii.
2	Pan Bóg jest zawsze z nami	<ul style="list-style-type: none"> - Ukazanie prawdy o Bogu, który stwarza człowieka do miłości – ludzie są wtedy prawdziwie szczęśliwi, kiedy żyją w przyjaźni z Bogiem i między sobą. - Kształtowanie postawy otwartości na Boga, który jest z nami zawsze - Budzenie pragnienia częstego spotykania się z Panem Jezusem we wspólnocie Kościoła. 	<ul style="list-style-type: none"> - Pierwsi ludzie żyli w całkowitej przyjaźni z Bogiem, zniszczyli ten stan poprzez grzech; w Chrystusie wszyscy zostaliśmy odkupieni i na nowo złączeni z Bogiem. - Człowiek potrzebuje do życia innych ludzi, potrzebuje także Boga, który sam wychodzi do nas i jest z nami zawsze. - Bóg obecny we wspólnocie Kościoła, która gromadzi się, by celebrować Eucharystię. 	<ul style="list-style-type: none"> - Bliskość i obecność Boga wśród nas i w naszym życiu – Bóg zaprasza do przyjaźni, jest zawsze blisko, obdarza łaską. - Kościół przestrzenią gromadzenia się wspólnoty wierzących. 	<ul style="list-style-type: none"> - Wprowadza uczniów w tajemnicę obecności Chrystusa we wspólnocie Kościoła. - Kształtuje w uczniach poczucie przynależności do rodziny Pana Jezusa. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) uczeń wie, że Bóg przebywa wśród nas we wspólnocie Kościoła; 2) potrafi wyjaśnić pojęcia: parafia, diecezja, biskup; 3) pragnie budować wspólnotę w klasie i rodzinie opartą na miłości bliźniego i pragnie także spotykać się regularnie z Jezusem przy stole Eucharystycznym we wspólnocie Kościoła.

3	Pan Jezus uczy nas modlić się. Modlitwa Pańska – <i>Ojcze nasz</i>	- Wdrażanie uczniów w świadome, pełne ufności zwracanie się do Boga Ojca słowami Modlitwy Pańskiej, której nauczył swój Kościół sam Pan Jezus.	- Modlitwa Pańska to modlitwa, której nauczył nas sam Pan Jezus. - On przez Ducha Świętego daje moc, dzięki której prawdziwie stajemy się dziećmi Bożym i możemy wołać do Boga <i>Abba, Ojcze</i> . - W modlitwie Pańskiej wnosimy do Ojca siedem prośb. Trzy pierwsze prowadzą nas do Boga, aby być „dla Niego”. Cztery kolejne są ofiarowaniem naszych oczekiwań Bożemu miłosierdziu.	- Modlitwa indywidualna i wspólnotowa. - Modlitwa Pańska – prośby modlitwy <i>Ojcze nasz</i> . - Bóg kochającym Ojcem.	- Wyjaśnia uczniom treść Modlitwy Pańskiej. Zachęca do codziennego odmawiania jej.	1) wie, że modlitwę <i>Ojcze nasz</i> nazywamy Modlitwą Pańską, bo nauczył nas jej sam Pan Jezus; 2) potrafi poprawnie odmawiać Modlitwę Pańską i rozumie jej słowa; 3) pragnie modlić się wspólnie z innymi/ wołając do Boga: <i>Ojcze nasz</i> .
4	Nasz patron modli się za nami	- Przybliżenie dziecku świętości jako wartości. - Budzenie pragnienia świętości.	- Wszyscy święci mieli jeden wspólny cel życia: kochać Boga ponad wszystko, a drugiego człowieka kochać całym sercem. - Św. Stanisław Kostka to dzielny i odważny chłopiec, który zrozumiał, że aby za pójść za Chrystusem, należy porzucić wszystko i zaprzeczyć się samego siebie. - Każdy człowiek ma szansę zostać świętym, jeśli Bóg jest dla niego najważniejszy, z miłością traktuje drugiego człowieka oraz odrzuca grzech, wypowiadając walkę złu.	- Owoce chrztu świętego i zobowiązania wynikające z jego przyjęcia - Przykłady życia według Ewangelii – postaci świętych. - Postawa zaufania do Boga i odpowiedź na Jego wezwanie.	- Ukazuje świętość na podstawie życia św. Stanisława Kostki. - Uświadamia uczniom powszechne powołanie do świętości i zachęca ich do jego realizacji.	1) wie, że św. Stanisław Kostka jest patronem dzieci i młodzieży; 2) umie wyjaśnić, jak dzisiaj można być świętym; 3) pragnie być świętym.
5	Jak można zobaczyć Pana Boga	- Poznanie prawdy, że Pan Jezus poprzez swoje czyny i słowa ukazuje nam Miłość Boga Ojca. - Uświadomienie faktu, że Pana Boga możemy zobaczyć jedynie sercem i wiarą. - Prowadzenie do postawy zaufania i zawierzenia Bogu.	- Bóg objawił się nam w Osobie Syna Bożego, który stał się dla nas człowiekiem. - Jezus mówi: Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej, jak tylko przeze Mnie. Kto Mnie widzi, widzi także i Ojca (J 14, 6b. 9b). - Lgnąc do Jezusa w Nim i dzięki Niemu odkrywamy rzeczywistość kochającego Boga Ojca.	- Istnienie religijnego wymiaru rzeczywistości - Jezus Słowem Boga. - Jedność działania Ojca i Syna	- Prowadzi uczniów do odkrycia prawdy, że nie wszystko można zobaczyć oczami, że na niektóre sprawy trzeba spojrzeć głębiej i starać się je pojąć raczej sercem i wiarą.	1) wie, że słowa „zobaczyć”, „widzieć” mogą mieć nie tylko znaczenie dosłowne, ale i głębsze; 2) potrafi wyjaśnić, w jaki sposób Pan Jezus ukazuje nam Boga Ojca; 3) pragnie całkowicie zawierzyć i zaufać Panu Bogu.
6	Modlimy się nieustannie	- Ukazanie prawdy, że modlić się nieustannie, to znaczy zaprosić Boga do naszego codziennego życia. - Kształtowanie postawy otwartości na obecność Boga w naszym życiu i umiejętności oddawania Mu wszystkich tych spraw, które przeżywamy.	- Modlitwa to bardzo osobiste, przyjacielskie spotkanie z Bogiem. - Jezus wzywa nas do ciągłej modlitwy w każdej sytuacji. - Modlitwa nieustanna to nie ciągle wypowiadanie modlitw, ale stała tęsknota serca za Bogiem, która prowadzi do przemiany życia zgodnie z Bożym prawem miłości.	- Istnienie religijnego wymiaru rzeczywistości. - Bliskość i obecność Boga wśród nas i w naszym życiu. - Pojęcie i formy modlitwy, postawy modlitewne.	- Uczy spontanicznej modlitwy, w której przedstawia się i powierza Bogu swoje radości, smutki, trudności i niepowodzenia.	1) rozumie słowa św. Pawła: „W każdym położeniu dziękujcie...”; 2) potrafi modlić się spontanicznie, dziękując Bogu, prosząc Go i przepraszając; 3) pragnie powierzać swój dzień Panu Bogu i rozmawiać z nim spontanicznie podczas modlitwy wieczornej.
7	Modlimy się na różańcu	- Wprowadzenie w tajemnice wiary przez zapoznanie z tajemnicami różańca świętego. - Wdrażanie uczniów do praktykowania modlitwy różańcowej szczególnie w miesiącu październiku.	- Różaniec to kontemplacja Pisma Świętego. - W różańcu powtarzamy wielokrotnie słowa, które Maryja usłyszała z ust Anioła i swojej krewnej, Elżbiety rozważając główne momenty z życia Jezusa Chrystusa, które układają się w całokształt tajemnic radosnych, światła, bolesnych i chwalebnych. - Różaniec mamy nie tylko odmawiać, ale przede wszystkim nim żyć.	- Modlitwa indywidualna i wspólnotowa - Sens i przesłanie poszczególnych okresów roku liturgicznego – nabożeństwo różańcowe. - Maryja, Matką Jezusa i naszą.	- zachęca do odmawiania różańca przez ukazanie treści tej modlitwy i zaangażowanie w modlitwę na katechezie. - Motywuje do udziału w nabożeństwie różańcowym. - Wyjaśnia Skład apostołski.	1) zna części różańca świętego; 2) potrafi powiedzieć, jak korzysta się z różańca (paciorków) i jak odmawia się różaniec; 3) chce uczestniczyć w nabożeństwie różańcowym w parafii.

Rozdział II. Wypełniamy przykazania

Śluchaj, Izraelu, Pan jest naszym Bogiem – Pan Jedyńie (Pwt 6, 4).

Lp.	Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści z <i>Programu nauczania religii</i>	Treści z <i>Podstawy programowej</i>	Zadania nauczyciela religii	Przewidywane osiągnięcia ucznia: 1. Wiedza – co uczeń wie? 2. Umiejętności – co uczeń potrafi? 3. Interioryzacja wartości – co uczeń ceni?
8	Bóg prowadzi ludzi do siebie	- Ukazanie uczniom sensu daru Bożego, jakim są przykazania. - Budzenie pragnienia wypełniania przykazań.	- Bóg, stwarzając ludzi na swój obraz i podobieństwo, obdarzył ich zdolnością do miłości, która zakłada wolność. - Rzeczywistość grzechu pierworodnego (bez konieczności wprowadzania nazwy „pierworodny”) oraz działanie Boga, który zabiega o człowieka. - Przykazania to dar Boga, który pozwala człowiekowi okazywać miłość Bogu oraz ludziom i dzięki temu zmierzać do nieba.	- Grzech ludzi. - Obietnica zbawienia. - Dekalog wyrazem troskliwej miłości Boga wobec ludzi. - Postawa zaufania do Boga i odpowiedź na Jego wezwanie.	- Uświadamia uczniom potrzebę podjęcia drogi do Boga. - Ukazuje przykazania Boże jako konkretne wskazówki od Boga, który prowadzi nas do siebie.	1) wie, po co Bóg dał ludziom przykazania; 2) potrafi wyjaśnić porównania przykazań do drogowskazu, koła ratunkowego, mapy i pomocy; 3) ma motywację do poznawania i wypełniania przykazań Bożych.
9	Bóg jedyny <i>Nie będziesz miał Bogów cudzych przede Mną</i>	- Zapoznanie z treścią pierwszego przykazania Bożego: „Nie będziesz miał bogów cudzych przede Mną”. - Kształtowanie postawy zawierzenia i zaufania Bogu.	- Pierwsze przykazanie Boże to wezwanie do wiary, nadziei i miłości. - Człowiek zachowuje się jak poganin, gdy Bóg przestaje być dla niego najważniejszy, a miejsce prawdziwego Pana zajmuje praca, rozrywka lub wiara we wróżby i horoskopy. - Winniśmy pielęgnować naszą wiarę i ufność wobec Boga, odrzucając to, co może stać się dla nas bożkiem.	- Dekalog wyrazem troskliwej miłości Boga wobec ludzi . - Treści i znaczenie przykazań Dekalogu - wiara w Boga, zaufanie i szacunek do Niego. - Odróżnienie dobra od zła, przejawy dobra i zła.	- Wyjaśnia pojęcia: bożek, poganin. - Ukazuje niebezpieczeństwo tworzenia sobie współczesnych bożków, czyli przedkładania innych rzeczy ponad Pana Boga.	1) wie, co to znaczy zawierzyć Bogu; zna pojęcia: bożek, poganin; 2) potrafi powtórzyć i wyjaśnić pierwsze przykazanie; 3) coraz bardziej pragnie ufać Bogu i zawierzać mu swoje życie.
10	Bóg Święty <i>Nie będziesz brał imienia Pana Boga swego nadaremnie</i>	- Ukazanie świętości Imienia Bożego i w ten sposób wprowadzenie dzieci w rozumienie Bożego wezwania: „Nie będziesz brał imienia Pana Boga twego nadaremnie”. - Wychowanie do poszanowania Bożego imienia.	- Imię Pańskie godne największej czci, bo określa najświętszego Boga. - Wypełniamy drugie przykazanie Boże, gdy zwracamy się z wiarą do Boga w modlitwie, mówimy o Nim zawsze z szacunkiem, nie używając Bożego Imienia w sprawach błahych, ani tym bardziej niegodziwych; - Szczególna cześć należy się także imionom Najświętszej Maryi Panny i wszystkich świętych.	- Dekalog wyrazem troskliwej miłości Boga wobec ludzi . - Treści i znaczenie przykazań Dekalogu - wiara w Boga, zaufanie i szacunek do Niego. - Odróżnienie dobra od zła, przejawy dobra i zła. - Formy modlitwy i postawy modlitewne. - Przykłady życia według Ewangelii – postaci świętych.	- Ukazuje związek drugiego przykazania z sakramentem chrztu świętego oraz znaczenie naszych imion. - Wyjaśnia rolę patrona.	1) wie, że imię Boga jest święte; wie także, kto to jest patron i zna swojego patrona; 2) potrafi powtórzyć i wyjaśnić drugie przykazanie Boże; 3) coraz bardziej pragnie szanować imię Boga.

11	<p>Bóg wierny <i>Pamiętaj, abys dzień święty święcił</i></p>	<p>- Wprowadzenie uczniów w rozumienie Bożego wezwania: „Pamiętaj, abys dzień święty święcił”.</p> <p>- Wychowanie do prawdziwego świętowania niedzieli i świąt Pańskich.</p> <p>- Kształtowanie postaw życiowych zgodnych z przykazaniem miłości Boga.</p>	<p>- Niedziela to dzień Pański upamiętniający zmartwychwstanie Chrystusa.</p> <p>- Oddawanie Bogu czci w niedziele i w święta to przede wszystkim jednoczenie się z Nim na sprawowaniu Eucharystii, a także powstrzymywanie się od pracy, która utrudnia świętowanie oraz odpoczynek duchowy i fizyczny, umacnianie więzi rodzinnych, rozwijanie życia kulturalnego i społecznego, pogłębianie religijności i czas na odwiedziny ludzi chorych lub samotnych.</p> <p>- Pierwsze trzy przykazania Boże to odpowiedź na wezwanie zawarte w przykazaniu miłości Boga.</p>	<p>- Dekalog wyrazem troskliwej miłości Boga wobec ludzi .</p> <p>- Treści i znaczenie przykazań Dekalogu – niedziela jako najważniejszy dzień chrześcijanina.</p> <p>- Istnienie religijnego wymiaru rzeczywistości.</p>	<p>- Ukazuje niedzielę jako dzień zmartwychwstania Chrystusa.</p> <p>- Podkreśla potrzebę i rolę świętowania oraz ukazuje sposoby świętowania dnia Pańskiego.</p> <p>- Wskazuje na rodzinę jako właściwe miejsce świętowania.</p>	<p>1) wie, że niedziela jest dniem zmartwychwstania Pańskiego;</p> <p>2) potrafi powtórzyć trzecie przykazanie Boże i opowiedzieć o sposobach świętowania niedzieli i świąt Pańskich;</p> <p>3) pragnie coraz lepiej przeżywać niedzielę.</p>
12	<p>Kochamy rodziców <i>Czczij Ojca swego i matkę swoją</i></p>	<p>- Zapoznanie dzieci z prawdą, że miłość Boga prowadzi nas do miłości rodziców i opiekunów.</p> <p>- Wychowanie do okazywania szacunku i wdzięczności wobec rodziców i opiekunów poprzez realizację Bożego przykazania: „Czczij ojca swego i matkę swoją”.</p>	<p>- Dekalog po przykazaniach dotyczących miłości Boga wzywa do miłości innych ludzi – najpierw do miłości do rodziców.</p> <p>- Czwarte przykazanie zobowiązuje nas do szacunku dla tych, którym Bóg – dla naszego dobra – udzielił swojej władzy.</p> <p>- Dzieci wezwane są do posłuszeństwa rodzicom oraz modlitwy w ich intencji. Dorośli winni troszczyć się o swoich rodziców w starości i chorobie.</p> <p>- Dzieci mają być również wdzięczne innym członkom rodziny, a także swoim nauczycielom i katechetom.</p>	<p>- Dekalog wyrazem troskliwej miłości Boga wobec ludzi .</p> <p>- Treści i znaczenie przykazań Dekalogu – postawa szacunku wobec rodziców i innych dorosłych oraz właściwe odniesienia do drugich: wdzięczność, wzajemne obdarowywanie się, przepraszenie.</p> <p>- Odróżnienie dobra od zła, przejawy dobra i zła.</p> <p>- Sposoby czynienia dobra w klasie, rodzinie i parafii.</p>	<p>- Ukazuje miłość otrzymywaną od rodziców szczególnie poprzez podkreślenie daru życia, ich troski i poświęcenia.</p> <p>- Wyjaśnia znaczenie posłuszeństwa oraz wdraża do modlitwy za rodziców i opiekunów.</p>	<p>1) rozumie na czym polega wezwanie Boga zawarte w czwartym przykazaniu;</p> <p>2) potrafi powtórzyć czwarte przykazanie Boże i opowiedzieć o sposobach jego realizacji;</p> <p>3) pragnie coraz bardziej kochać swoich rodziców i opiekunów, słuchać ich, pomagać im i powierzać ich Bogu w modlitwie.</p>
13	<p>Chcemy szanować życie <i>Nie zabijaj</i></p>	<p>- Ukazanie wyjątkowości każdego człowieka.</p> <p>- Budzenie szacunku wobec życia ludzkiego jako wartości.</p> <p>- Wychowanie do poszanowania życia swojego i innych, poprzez przedstawienie ewangelicznego wymiaru przykazania: „Nie zabijaj”.</p>	<p>- Życie ludzkie jest święte, ponieważ pochodzi od Boga i należy do Niego. Bóg chciał istnienia każdego z nas, każdy więc jest wyjątkowy, każdy jest darem dla innych.</p> <p>- Piąte przykazanie odnosi się nie tylko do bezpośredniego zabójstwa, ale wzywa do szacunku wobec życia i zdrowia oraz godności ludzkiej.</p> <p>- Gniew, nienawiść i mściwość to także wykroczenia przeciwko Bożemu przykazaniu.</p> <p>- W szczególny sposób realizują piąte przykazanie ci, którzy z racji wykonywanego zawodu poświęcają się służbie życiu.</p>	<p>- Dekalog wyrazem troskliwej miłości Boga wobec ludzi .</p> <p>- Treści i znaczenie przykazań Dekalogu – poszanowanie zdrowia własnego i innych.</p> <p>- Przejawy koleżeństwa i życzliwości wobec rówieśników.</p> <p>- Odróżnienie dobra od zła, przejawy dobra i zła.</p> <p>- Sposoby czynienia dobra w klasie, rodzinie i parafii.</p>	<p>- Uwrażliwia uczniów na prawdę, że każdy z nas jest chciany przez Boga i że nasze życie jest wielkim Jego darem i dlatego powinno być szanowane.</p> <p>- Uświadamia uczniów, że zachowywanie piątego przykazania daje nam i światu bezpieczeństwo, zgodę i radość.</p>	<p>1) wie, że życie ludzkie jest święte i rozumie piąte przykazanie Boże, które je chroni; wie, że „zabijać” można także poprzez gniew, nienawiść i mściwość;</p> <p>2) potrafi powtórzyć piąte przykazanie Boże i opowiedzieć o sposobach jego wypełniania; umie również wskazać swoje dobre cechy, przez które staje się wyjątkowym darem dla innych;</p> <p>3) pragnie coraz bardziej troszczyć się o siebie i o innych, szanując życie i zdrowie ludzkie.</p>

14	<p>Chcemy dawać szczęście <i>Nie cudzołóż</i></p>	<p>- Ukazanie Bożego przykazania: „Nie cudzołóż” jako pomocy na drodze miłości i szczęścia człowieka. - Kształtowanie postawy odpowiedzialności za swoje relacje z innymi w świetle szóstego przykazania. - Wychowanie do pięknego przeżywania przyjaźni i miłości.</p>	<p>- Bóg stworzył człowieka jako mężczyznę i kobietę, obdarzając go darem przekazywania życia, który sprawia, że potrafimy kochać i przyjaźnić się, dając szczęście sobie i innym. - Z daru przekazywania życia korzystają rodzice, dając życie dzieciom i wychowując je; księża, zakonnicy, zakonnice i osoby samotne ten dar realizują poprzez swoją służbę innym ludziom. - Kto myśli jedynie o zaspokojeniu własnych pragnień, sam staje się nieszczęśliwy i unieszczęśliwia innych. - Dzieci powołane są do rozwijania w sobie zdolności do prawdziwej i pięknej miłości poprzez: budowanie dobrych przyjaźni, unikanie zazdrości, pomoc innym, nie oglądanie filmów i czasopism, które są zaprzeczeniem miłości oraz przez unikanie rozmów na nieprzyzwoite tematy, a wreszcie przez szacunek dla własnego ciała.</p>	<p>- Dekalog wyrazem troskliwej miłości Boga wobec ludzi . - Treści i znaczenie przykazań Dekalogu – właściwe odniesienia do drugich: wzajemne obdarowywanie się; właściwa postawa w stosunku do własnego ciała. - Odróżnienie dobra od zła, przejawy dobra i zła. - Sposoby czynienia dobra w klasie, rodzinie i parafii.</p>	<p>- Wyjaśnia znaczenie daru przekazywania życia i przedstawia różne sposoby jej realizowania (małżeństwo, konsekracja, samotność). - Uwrażliwia dzieci na fakt, że to, co sprawia przyjemność, nie zawsze jest jednocześnie dobre.</p>	<p>1) umie powtórzyć szóste przykazanie i wyjaśnić, jak może je wypełniać; 2) potrafi odróżnić to, co służy miłości, od tego, co jest łatwe i przyjemne, ale ją niszczy; 3) pragnie, aby jego miłość była prawdziwa, piękna i czysta; chce budować piękne przyjaźnie.</p>
15	<p>Chcemy dbać o własność <i>Nie kradnij</i></p>	<p>- Zapoznanie dzieci z treścią i znaczeniem Bożego przykazania: „Nie kradnij”. - Wychowanie do poszanowania swojej, cudzej i wspólnej własności. - Kształtowanie umiejętności dzielenia się z innymi.</p>	<p>- Oprócz rzeczy danych przez Boga wszystkim, każdy z nas posiada coś własnego i każdy może obdarować czymś drugiego człowieka. - Siódme przykazanie chroni prywatne dobra i nakazuje sprawiedliwość i miłość w zarządzaniu nimi oraz wymaga powszechnego poszanowania dobra wspólnego – szacunku i życzliwości dla otaczającego nas świata, a także wzywa do szacunku dla pracy ludzkiej i jej wytworów należących do pojedynczych ludzi i całych społeczności. - Posiadanie zobowiązuje nas do dzielenia się z potrzebującymi.</p>	<p>- Dekalog wyrazem troskliwej miłości Boga wobec ludzi . - Treści i znaczenie przykazań Dekalogu – postawa szacunku i troski o własność swoją, cudzą i wspólną. - Odróżnienie dobra od zła, przejawy dobra i zła. - Sposoby czynienia dobra w klasie, rodzinie i parafii.</p>	<p>- Wyjaśnia znaczenie własności, z podkreśleniem roli własności wspólnej. - Uwrażliwia na prawdę, że prawdziwą wartość ma jedynie miłość ofiarowana drugiemu człowiekowi.</p>	<p>1) zna i rozumie siódme przykazanie Boże; 2) potrafi powtórzyć siódme przykazanie Boże i opowiedzieć o sposobach jego realizacji; potrafi także wymienić rzeczy, które są własnością wspólną; 3) pragnie coraz bardziej szanować swoją i cudzą własność, a także dbać o własność wspólną.</p>
16	<p>Chcemy żyć prawdą <i>Nie mów fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu swemu</i></p>	<p>- Zapoznanie uczniów z treścią i przesłaniem Bożego wezwania: „Nie mów fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu swemu”. - Wyjaśnienie znaczenia pojęć: „prawda”, „kłamstwo”, „zaufanie”, „męczennik”. - Wychowanie do prawdomówności, kształtowanie jednocześnie postawy trwania w Chrystusie jako prawdzie.</p>	<p>- Prawda to bycie prawdziwym swoich czynach i słowach bez dwulicowości, udawania i obłudy; kłamstwo zaś to mówienie nieprawdy z intencją oszukiwania kogoś. - Bóg – źródło wszelkiej prawdy, wzywa nas do życia w prawdzie. - Prawda daje wolność, rodzi wzajemne zaufanie i umożliwia budowanie relacji, kłamstwo dzieli ludzi, podważając zaufanie. - Ósme przykazanie, wzywa do życia prawdą i poszanowania dobrego imienia drugiego człowieka. - Miłość do drugiego człowieka wyznacznikiem konieczności dochowania tajemnicy lub ujawnienia prawdy dla dobra innych. - Znaczenie tajemnicy spowiedzi i tajemnicy zawodowej (np. lekarskiej). - Męczeństwo jako najwyższe świadectwo złożone prawdzie wiary.</p>	<p>- Dekalog wyrazem troskliwej miłości Boga wobec ludzi . - Treści i znaczenie przykazań Dekalogu – postawa prawdomówności i uczciwości. - Odróżnienie dobra od zła, przejawy dobra i zła. - Sposoby czynienia dobra w klasie, rodzinie i parafii.</p>	<p>- Przedstawia spustoszenie, jakie czyni kłamstwo: oddzielenie od Boga, utrata zaufania innych, wyrzuty sumienia; wskazuje na prawdę jako tę, która wyzwala. - Podkreśla fakt, iż miłość do Jezusa pociąga za sobą trwanie w Jego prawdzie i gotowość oddania Jemu swego życia.</p>	<p>1) zna i rozumie ósme przykazanie Boże; 2) potrafi powtórzyć ósme przykazanie Boże i opowiedzieć, na czym polega życie w prawdzie; potrafi także wyjaśnić, kto to jest męczennik; 3) pragnie zawsze mówić prawdę i chce żyć zgodnie z prawdą Jezusa.</p>

17	<p>Chcemy wybierać to, co ważne <i>Nie pożądam żony bliźniego swego, ani żadnej rzeczy, która jego jest</i></p>	<p>- Zapoznanie dzieci z treścią i znaczeniem Bożego przykazania: „Nie pożądam żony bliźniego swego ani żadnej rzeczy, która jego jest”.</p> <p>- Kształtowanie dojrzałego stosunku do świata i wartości doczesnych oraz umiejętności panowania nad własnymi zachciankami.</p>	<p>- Pożądanie jako gwałtowne i nadmierne pragnienie czegoś.</p> <p>- Zadanie wypływające z Bożych przykazań: umiejętność panowania nad pragnieniami i wybierania między nimi oraz wolność od niewłaściwych pożądań jako cechy dojrzałości.</p> <p>- Człowiek, który nie umie zapanować nad własnymi pragnieniami, staje się niewolnikiem tego, czego pragnie. To prowadzi do zazdrości, chciwości i oszustwa.</p>	<p>- Dekalog wyrazem troskliwej miłości Boga wobec ludzi .</p> <p>- Treści i znaczenie przykazań Dekalogu – szacunek do wartości doczesnych.</p> <p>- Odróżnienie dobra od zła, przejawy dobra i zła.</p> <p>- Sposoby czynienia dobra w klasie, rodzinie i parafii.</p>	<p>- Wprowadza pojęcie pragnienia dobrego oraz niewłaściwego i nadmiernego.</p> <p>- Zapoznaje dzieci ze skutkami niewłaściwych i nadmiernych pragnień.</p> <p>- Podkreśla prawdę, że umiejętność panowania nad sobą daje wolność.</p> <p>- Ukazuje dorosłość jako umiejętność dokonywania właściwych wyborów, panowania nad zachciankami, odwagę w czynieniu dobra.</p>	<p>1) zna dziewiąte i dziesiąte przykazanie Boże; wie, co znaczą niewłaściwe pragnienia;</p> <p>2) potrafi powtórzyć dziewiąte i dziesiąte przykazanie Boże i wyjaśnić, w jaki sposób je zachowywać; umie odróżnić dobre pragnienia od niewłaściwych i nadmiernych pragnień;</p> <p>3) pragnie stawać się coraz bardziej dorosłym poprzez ćwiczenie umiejętności panowania nad własnymi pragnieniami.</p>
18	<p>Dziesięć słów o miłości do Boga i do ludzi</p>	<p>- Podsumowanie i utrwalenie treści związanych z Bożymi przykazaniem.</p> <p>- Ukazanie miłości Boga i bliźniego jako podstawy wszelkich czynów i najważniejszego przykazania.</p> <p>- Wychowanie do życia w miłości zgodnie z Bożym wezwaniem zawartym w Dekalogu.</p>	<p>- Słowo „dekalog”, czyli dosłownie „dziesięć słów Boga” to objawione prawo Boże, zasady i reguły postępowania, prowadzące człowieka do obiecanego szczęścia, drogowskaz kierujący do spotkania z Bogiem.</p> <p>- Wszystkie czyny będące zaprzeczeniem Dekalogu zrywają więź z Bogiem, prowadząc na bezdroża grzechu.</p> <p>- Jezus nie tylko przyjmuje dziesięć przykazań, ale ukazuje ich pełne znaczenie, rozwijając wymagania.</p> <p>- Dekalog wyjaśniany w świetle podwójnego przykazania miłości Boga i ludzi.</p>	<p>- Dekalog wyrazem troskliwej miłości Boga wobec ludzi .</p> <p>- Postawy sprzeciwiające się Bożym przykazaniom.</p> <p>- Postawa zaufania do Boga i odpowiedź na Jego wezwanie.</p> <p>- Pojęcie grzechu oraz sakrament pokuty i pojednania.</p>	<p>- Utrwała prawdę, że przykazania są drogowskazami wskazującymi dobrą i bezpieczną drogę do Boga i podkreśla, że są one darem kochającego Boga, który pragnie naszego szczęścia.</p>	<p>1) wie, że wszystkie przykazania zawierają się w przykazaniu miłości Boga i bliźniego; rozumie, że są one drogowskazami danymi przez Boga dla naszego dobra;</p> <p>2) potrafi powtórzyć przykazanie miłości;</p> <p>3) pragnie kroczyć drogą wskazaną przez Boga.</p>
19	<p>Poznajemy przyjaciół Jezusa. Uroczystość Wszystkich Świętych</p>	<p>- Wprowadzamy w świadome wyznanie wiary: „Wierzę w świętych obcowanie”, „Wierzę w ciała zmartwychwstanie”.</p>	<p>- Całe życie człowieka od chrztu świętego jest odpowiedzią na wezwanie Boga: „Świętymi bądźcie, bo Ja jestem Święty”</p> <p>- Wierzmy, że razem z tymi, którzy już są w niebie, jak i pokutującymi jeszcze w czyśćcu za swoje winy, tworzymy wspólnotę świętych.</p> <p>- W czasie Mszy Świętej wyznajemy w „Credo” naszą wiarę w świętych obcowanie i zmartwychwstanie ciała.</p> <p>- Naszą więź ze świętymi w niebie wyrażamy w sposób szczególny, obchodząc uroczystość Wszystkich Świętych. Natomiast w Dzień Zaduszny modlimy się za zmarłych oczekujących na niebo w czyśćcu.</p>	<p>- Kościół sakramentem jedności i miłości zbawczej.</p> <p>- Przykłady życia według Ewangelii – życie świętych.</p> <p>- Owoce chrztu świętego i zobowiązania wynikające z jego przyjęcia.</p>	<p>- Przygotowuje dzieci do obchodów Uroczystości Wszystkich Świętych oraz do świadomej modlitwy za zmarłych w dniu Wspomnienia wszystkich wiernych zmarłych.</p>	<p>1) ma intuicję „świętych obcowania” i zna pojęcie czyśćca;</p> <p>2) umie wyjaśnić różnicę między Uroczystością Wszystkich Świętych i Dniem Zaduszny;</p> <p>3) chce modlić się „do świętych i ze świętymi” oraz za zmarłych.</p>

20	Aby byli jedno. Przykazania kościelne	- Wprowadzamy w praktykowanie przykazań kościelnych, które pomagają tworzyć wspólnotę – rodzinę Pana Jezusa.	<ul style="list-style-type: none"> - Pięć przykazań kościelnych to skrótowo zebrane zarządzenia kościoła w sprawie obchodów roku liturgicznego i świąt nakazanych przez Kościół. - Z obchodem roku liturgicznego związane są dni i okresy pokuty, o których mówi czwarte przykazanie kościelne. - Niemożliwość zachowania wstrzemięźliwości w piątek domaga się od katolika podjęcia innych form pokuty. Powstrzymywanie się od zabaw obowiązuje w czasie wielkiego postu. - Kościół zachęca do udziału w liturgii nie tylko w niedziele i święta nakazane, ale także w uroczystości nieobowiązkowe, świętowane w tradycji polskiej, również do zachowania tradycyjnego postu w wigilię Bożego Narodzenia. 	<ul style="list-style-type: none"> - Kościół realizujący posłannictwo Jezusa Chrystusa. - Kościół przestrzenia gromadzenia się wspólnoty wierzących. - Przykazania kościelne. 	<ul style="list-style-type: none"> - Wyjaśnia sens i zakres przykazań kościelnych. - Ukazuje je jako pomoc w zachowywaniu wierności Jezusowi Chrystusowi i tworzeniu wspólnoty Kościoła. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) zna treść przykazań kościelnych; 2) potrafi kojarzyć przykazania kościelne z konkretnymi sytuacjami w życiu; 3) pragnie wypełniać przykazania kościelne.
----	--	--	--	--	--	---

Rozdział III. Witamy i przepraszamy Pana Jezusa

Panie, zmiłuj się nad nami!

Lp.	Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści z Programu nauczania religii	Treści z Podstawy programowej	Zadania nauczyciela religii	Przewidywane osiągnięcia ucznia: 1. Wiedza – co uczeń wie? 2. Umiejętności – co uczeń potrafi? 3. Interioryzacja wartości – co uczeń ceni?
21	Oczekujemy na Dar	- Ukazanie sakramentów, jako darów Chrystusa, w których Chrystus obdarza nas Bożym życiem. - Wspomaganie procesów nabywania umiejętności świadomego, systematycznego i czynnego udziału w sprawowanej przez wspólnotę Kościoła Eucharystii.	- Jezus Chrystus zaprasza każdego człowieka do wspólnoty z Nim. - W chrzcie świętym otrzymujemy dar przyjaźni z Bogiem (łaskę uświęcającą). - Znaczenie sakramentów, szczególnie Eucharystii i potrzeba wierności w korzystaniu z sakramentów świętych (uczestnictwo we Mszy Świętej w niedziele i święta). - Należyte przygotowanie do niedzielnej Eucharystii: przede wszystkim post eucharystyczny, ale także odpowiedni strój i właściwe, godne zachowanie. - Sposoby przezwyciężania trudności i przeszkód odciągających nas od udziału w Eucharystii.	- Istnienie religijnego wymiaru rzeczywistości. - Owoce chrztu świętego i zobowiązania wynikające z Jego przyjęcia. - Postawa zaufania do Pana Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie. - Sakramenty święte. - Eucharystia jako sakrament obecności Chrystusa. - należyte przygotowanie do uczestnictwa we Mszy Świętej i przyjęcia Komunii Świętej.	- Ukazuje znaczenie Jezusowego daru sakramentów. - Uczy właściwego przygotowania się do uczestnictwa we Mszy Świętej: post eucharystyczny, schludny strój.	1) wie, czym są sakramenty i kiedy je przyjmujemy; 2) potrafi wymienić sakramenty święte; 3) pragnie aktywnie i z należyтым przygotowaniem uczestniczyć w Eucharystii.
22	Chcę spotkać Pana Jezusa. Obrzędy wstępne	- Ukazanie sensu spotkania się z Jezusem obecnym we wspólnotcie ludzi modlących się. - Uczenie odpowiednich postaw i wyjaśnianie sensu obrzędów wstępnych. - Kształtowanie postawy otwartości na spotkanie z Chrystusem w Eucharystii.	- Główne części Mszy Świętej (ogólnie): obrzędy wstępne, liturgia słowa, liturgia eucharystyczna i obrzędy zakończenia. - Uczestnictwo w Eucharystii to przede wszystkim spotkanie z Przyjacielem – Panem Jezusem, który zawsze czeka. Spotykamy się z Nim w słowie i Komunii Świętej. - Omówienie obrzędów wstępnych Mszy Świętej: Warunkiem świętowania jest zgoda, pojednanie między ludźmi – na początku liturgii przepraszamy Boga i wszystkich ludzi i przebaczymy urazy innym.	- Eucharystia jako sakrament obecności Chrystusa. - Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań.	- Zapoznaje wychowanków ze znaczeniem stosowanych przy celebracji eucharystycznej obrzędów. - Wprowadza w rozumienie treści kolejnych modlitw (obrzędy wstępne). - Uczy właściwych postaw podczas Mszy Świętej: postawy stojącej na wejście, wykonywania znaku krzyża, umiejętności odpowiadania na słowa pozdrowień.	1) zna główne części Mszy Świętej i wie, że rozpoczyna się ona od pojednania z Bogiem i ludźmi (spowiedź powszechna); 2) potrafi zachować odpowiednią postawę na początku Mszy Świętej; 3) pragnie przeżyć spotkanie z Panem Jezusem obecnym w modlącej się wspólnotcie.
23	Z Maryją czekamy na Zbawiciela. Adwent	- Wprowadzenie w świadome przeżywanie adwentu jako czasu odnawiania wierności i zaufania do Boga w oczekiwaniu na spotkanie ze Zbawicielem i Jego powtórne przyjście. - Kształtowanie postawy aktywnego czuwania i gotowości na spotkanie z Chrystusem. - Wychowanie do naśladowania Maryi w Jej wierności i zaufaniu Bogu.	- Znaczenie słowa „czuwanie”: nie bierne oczekiwanie, ale nieustanny wysiłek woli, aby być gotowym. - Adwent czas wspominania długiego przygotowania narodu wybranego na przyjście Mesjasza oraz czuwania, aż powtórnie przyjdzie w chwale. - Wybranie Maryi przez Boga na Matkę Jego Syna, zwiastowanie i odpowiedź Maryi „posłuszeństwem wiary”. - Maryja bez jakiegokolwiek grzechu – Niepokalana staje się dla nas prawdziwym wzorem wiary i ufności Bożemu słowu. Jest też Orędowniczką i Wspomożycielką wiernych.	- Sens i przesłanie poszczególnych okresów roku liturgicznego – adwent - Zwyczaje związane z obchodami Świąt Bożego Narodzenia. - Postaci biblijne przykładem życia wiary. - Maryja, Matka Jezusa i nasza wzorem rozmodlenia i zaufania Bogu	- Przygotowuje uczniów do dobrego przeżycia adwentu jako czasu nawrócenia i czuwania w oczekiwaniu na powtórne przyjście Zbawiciela. - Wyjaśnia, na czym polega dobre czuwanie. - Motywuje uczniów do podejmowania postanowień adwentowych. - Uczy osobistego zwracania się o pomoc do Maryi, Matki wierniej i ufającej Bogu.	1) wie, że w adwencie przygotowujemy się do Uroczystości Bożego Narodzenia i na powtórne przyjście Zbawiciela; 2) potrafi podać przykład wierności Maryi i Jej zaufania Bogu; 3) pragnie „czuwać”, wypełniając adwentowe postanowienia; podziwia postawę Matki Bożej i pragnie Ją naśladować, jednocześnie prosząc Maryję o pomoc.

24	Umocnieni przebaczeniem. Sakrament pokuty i pojednania	<ul style="list-style-type: none"> - Kształtowanie umiejętności związanych z postawami pokutnymi sprzyjającymi owocnemu korzystaniu z sakramentu pokuty. - Wychowanie do przyjmowania sakramentu pojednania z ufnością i radością, dzięki zawierzeniu miłości Boga. 	<ul style="list-style-type: none"> - Drogę nawrócenia Syna marnotrawnego charakteryzują pewne określone etapy, które każdy grzesznik przeżywa, jeśli naprawę chce na nowo pojednać się z Bogiem: rachunek sumienia (uznanie zła przed Bogiem), żal za grzechy i postanowienie poprawy (zerwanie ze złem, zwrócenie się do Boga i akt skruchy), szczerą spowiedź (wyznanie grzechów), zadośćuczynienie Bogu i bliźniemu (wysiłek związany z naprawieniem wyrządzonej szkody). - Droga nawrócenia to rzeczywista, pełna miłości odpowiedź na miłość czekającego Ojca. - Sakrament pokuty i pojednania ma wiele nazw (sakrament nawrócenia, pokuty, spowiedzi, przebaczenia, pojednania), które wyrażają jego istotne aspekty. 	<ul style="list-style-type: none"> - Pojęcie sakramentu pokuty i pojednania - Nauczanie Jezusa w przypowieściach: przypowieść o Synu marnotrawnym - Warunki sakramentu pokuty i pojednania - Bóg miłosiernym Ojcem. - Postawa zaufania do Pana Boga jako postawa nawrócenia i pokuty. - Pojęcie grzechu oraz sakrament pokuty i pojednania. 	<ul style="list-style-type: none"> - Wprowadza uczniów w osobowy wymiar sakramentu pokuty i pojednania. - Zapoznaje z etapami tego sakramentu, które łączą się z gotowością do przyjęcia przebaczenia ze strony człowieka. - Tłumaczy krótko znaczenie poszczególnych części sakramentu i wyjaśnia jego różne nazwy, z którymi dzieci mogą się spotkać. - Wprowadza w radość, którą obdarza nas Bóg, przebacząc nam. 	<ol style="list-style-type: none"> 1) wie, jakie są akty przystępującego do spowiedzi (czynności penitenta); 2) potrafi skojarzyć nazwy oznaczające sakrament pokuty i pojednania; 3) pragnie przeżyć radość z pojednania z ludźmi i Bogiem w sakramencie pokuty i pojednania.
25	„Panie, Ty wszystko wiesz”. Mój rachunek sumienia	<ul style="list-style-type: none"> - Wprowadzenie dzieci w istotę rachunku sumienia, czyli budowanie relacji dziecka z Bogiem w prawdzie. - Kształtowanie umiejętności dostrzegania przez dziecko w sobie przejawów zła, jako podstawowego zadania na drodze do nawrócenia i zjednoczenia z miłosiernym Bogiem. - Wychowanie do troski o własne sumienie oraz o własną wrażliwość wewnętrzną na zło i krzywdę. 	<ul style="list-style-type: none"> - Rachunek sumienia to rozpoznawanie w sobie i w swoim postępowaniu zła - wgląd we własne sumienie „oczami Jezusa”, w obecności Boga Ojca i przy pomocy Ducha Świętego. - Dla chrześcijan rachunek sumienia winien stanowić codzienną praktykę. - Jezus zwycięża zło, które jest w nas, jeśli Mu ufamy i zawieramy bez granic. 	<ul style="list-style-type: none"> - Postawa zaufania do Pana Boga jako postawa nawrócenia i pokuty. - Pojęcie sumienia. - Pojęcie grzechu oraz sakrament pokuty i pojednania. - Należyte przygotowanie do sakramentu pokuty i pojednania – Rachunek sumienia. 	<ul style="list-style-type: none"> - Ukazuje istotę rachunku sumienia: patrzenie na siebie w świetle miłości Boga i więzi z Nim. - Wyjaśnia pojęcie: „wyrzuty sumienia”: nasze serce, które pragnie dobra, smuci się, gdy czynimy zło. - Uczy odpowiedzialności za swoje sumienie: im bardziej nie chcemy słuchać głosu sumienia, tym bardziej głos staje się cichy, „zamiera” w człowieku. 	<ol style="list-style-type: none"> 1) wie, co to jest sumienie i rachunek sumienia; 2) potrafi podjąć rachunek sumienia; nie ukrywa swoich grzechów przed sobą; 3) pragnie patrzeć na siebie w świetle miłości Jezusa.
26	Przebac mi, Jezu! Żal za grzechy i postanowienie poprawy	<ul style="list-style-type: none"> - Zapoznanie dzieci z potrzebą żalu za grzechy i postanowienia poprawy. - Ukazanie prawdy, że uznanie, dostrzeżenie zła w sobie powinno prowadzić do szczerzej chęci odejścia od zła i zwrócenia się ku Bogu, który jest Najwyższym Dobrem. - Uczenie umiejętności dostrzegania krzywdy, jaką wyrządzamy, czyniąc zło, i żałowania za złe czyny oraz świadomej rezygnacji z nich. 	<ul style="list-style-type: none"> - Uświadomienie sobie zła w sobie, jeśli ma być początkiem nawrócenia, musi rodzić w człowieku żal i wolę zmiany – to znaczy akt żalu (skruchy) i postanowienie poprawy. - Żal za grzechy może być niedoskonały (ze strachu przed karą ludzką albo Bożą lub ze wstydu) albo doskonały (akt wiary i miłości, ze świadomości, że zlekceważyliśmy kochającego Boga). 	<ul style="list-style-type: none"> - Należyte przygotowanie do sakramentu pokuty i pojednania – żal za grzechy i postanowienie poprawy. - Pojęcie grzechu oraz sakrament pokuty i pojednania. 	<ul style="list-style-type: none"> - Ukazuje znaczenie żalu za grzechy i postanowienia poprawy. - Uświadamia uczniom, że Jezus, umierając na krzyżu, ukazał nam swoją wielką miłość: nie trzeba się bać przychodzenia do Jezusa ze swoimi grzechami – On już nas z nich wyzwolił. - Uczy dzieci serdecznej modlitwy skruchy. 	<ol style="list-style-type: none"> 1) wie, co to jest skrucha; 2) potrafi podać przykład żalu doskonałego i niedoskonałego; 3) pragnie szczerze żałować za grzechy i chce się poprawić.

27	Bóg mi przebaczył! Spowiedź i rozgrzeszenie	<ul style="list-style-type: none"> - Wprowadzenie w praktykowanie szczerej spowiedzi. - Wychowanie do odważnego i szczerego powierzenia się Jezusowi w sakramencie pojednania. - Uczenie korzystania z formuły spowiadania się zgodnie ze sposobem, jaki podają „Obrzędy pokuty”. 	<ul style="list-style-type: none"> - Sakrament pokuty i pojednania to powrót grzesznika do Boga, najlepszego Ojca, za pośrednictwem Kościoła reprezentowanego przez kapłana. - Znaczenie dialogu w sakramencie pokuty i pojednania dla ukazania istoty sakramentu – osobowego spotkania człowieka z Bogiem. - Znaczenie częstego przystępowania do sakramentu pokuty – przepraszamy Boga i chociaż popełniamy te same grzechy, zawsze jest inaczej, zawsze „teraz” jest inne, nowe, jak świeża rana, którą chcemy uleczyć. 	<ul style="list-style-type: none"> - Postawa zaufania do Pana Boga jako postawa nawrócenia i pokuty. - Istota sakramentu pokuty i pojednania. - Pojęcie grzechu oraz sakramentu pokuty i pojednania. - Konieczność systematycznego korzystania z sakramentu pokuty i pojednania 	<ul style="list-style-type: none"> - Ukazuje uczniom, że nie można spowiadać się „na niby”, nieszczerze (spowiedź jest wtedy nieważna). - Usuwa lęki i wątpliwości związane ze spowiedzią. - Wyjaśnia poszczególne etapy obrzędu sakramentu pokuty i pojednania. 	<ol style="list-style-type: none"> 1) wie, co znaczy szczerześć i rozgrzeszenie oraz że spowiedź nieszczerza jest nieważna; 2) potrafi przystąpić do sakramentu pojednania; 3) pragnie wyznać Jezusowi grzechy bez ukrywania ich i przyjąć rozgrzeszenie.
28	Chcę naprawić zło. Zadośćuczynienie Bogu i bliźniemu	<ul style="list-style-type: none"> - Budzenie potrzeby zadośćuczynienia Bogu i bliźniemu za popełnione zło. - Kształtowanie postawy odpowiedzialności za własne błędy i świadomości potrzeby ich naprawiania. - Wychowanie do wdzięczności za dar pojednania w sakramencie pokuty oraz do wierności podjętym postanowieniom. 	<ul style="list-style-type: none"> - Nawrócenie jest pełne, gdy następuje po nim praca nad sobą, nad pokonywaniem zła; - Zadośćuczynienie Bogu i bliźniemu to panowanie nad skłonnością do zła, przewycięzanie siebie, naprawianie szkód. Ma ono dodatkowo aspekt „nieustannego” wypełniania. - Znakiem podjęcia zadośćuczynienia jest wierne wypełnienie polecenia kapłana, tzw. pokuty. Jest to modlitwa lub czynności, które nie są istotą pokuty, ale znakiem dla Boga i dla nas samych, że nawrócenie dokonuje się w nas i że podejmujemy zadośćuczynienie. - Trzeba dobrej chęci, wyobraźni i pomysłowości, aby zadośćuczynić Bogu i bliźniemu. 	<ul style="list-style-type: none"> - Postawa zaufania do Pana Boga jako postawa nawrócenia i pokuty. - Pojęcie grzechu oraz sakramentu pokuty i pojednania. - Sposoby walki z grzechem. - Warunki sakramentu pokuty i pojednania – Zadośćuczynienie Bogu i bliźniemu. 	<ul style="list-style-type: none"> - Wyjaśnia rolę pokuty i znaczenie zadośćuczynienia. 	<ol style="list-style-type: none"> 1) wie, dlaczego ksiądz zadaje pokutę; 2) potrafi podać przykłady zadośćuczynienia Bogu i bliźnim oraz wymienić czynności spowiadającego się i części sakramentu pokuty; 3) pragnie naprawić zło przez siebie wyrządzone i zadośćuczynić Bogu i bliźnim.
29	Narodził się nam Zbawiciel. Boże Narodzenie	<ul style="list-style-type: none"> - Wprowadzenie uczniów w tajemnicę Bożego Narodzenia. - Ukazanie przychodzącego na świat Jezusa jako Słowa, które stało się ciałem. - Budzenie w uczniach osobistego przeżycia Bożego Narodzenia. - Wskazanie faktu narodzenia Jezusa w ubóstwie i budowanie ewangelicznej hierarchii wartości, w której miłość jest cenniejsza niż wszystkie bogactwa świata. - Prowadzenie dzieci do przyjęcia z wiarą Jezusa. 	<ul style="list-style-type: none"> - Osoby towarzyszące nowo narodzonemu Dzieciątku Jezus, ich zachowania i postawy jako okazja do refleksji nad naszym stosunkiem do faktu obecności Chrystusa pośród nas. - Nauka o narodzeniu Syna Bożego przedstawiona w Ewangelii według świętego Jana, w której akcent główny pada na prawdę o objawieniu się chwały Boga w Jezusie Chrystusie. - Jezus przychodzi na świat w ubóstwie, przynosząc prawdę o szczególnym umiłowaniu przez Boga małych i biednych tego świata. 	<ul style="list-style-type: none"> - Sens i przesłanie poszczególnych okresów roku liturgicznego. - Religijny wymiar Świąt Bożego Narodzenia. - Zwyczaje związane z obchodami Świąt Bożego Narodzenia. - Jezus Słowem Boga. 	<ul style="list-style-type: none"> - Wyjaśnia uczniom na ich poziomie tekst św. Jana o Słowie, które stało się ciałem, by lepiej rozumieli Ewangelię podczas bożonarodzeniowej Eucharystii. - Ukazuje znaczenie słów kolędy „Bóg się rodzi”. 	<ol style="list-style-type: none"> 1) wie, że św. Jan w Ewangelii o Słowie, które stało się ciałem pisał o Jezusie Chrystusie; 2) potrafi opowiedzieć o Bożym Narodzeniu; 3) pragnie zawierzyć Jezusowi, jako Bogu, który stał się człowiekiem dla naszego zbawienia.

30	Mała droga świętości. Święta Teresa od Dzieciątka Jezus	<ul style="list-style-type: none"> - Kształtowanie pojęcia świętości jako naszego powołania na przykładzie świadectwa życia św. Teresy od Dzieciątka Jezus. - Wychowanie do naśladowania świętej Teresy w jej „małej drodze świętości”. 	<ul style="list-style-type: none"> - Postać św. Teresy od Dzieciątka Jezus, która zrozumiała, że Miłość zawiera w sobie wszystkie powołania; jest wszystkim, obejmuje wszystkie czasy i wszystkie miejsca, objawiając się zarówno w duszy najprostszej, jak i w najwzniolejszej. - Droga do świętości małej Teresy, która chciała tak cieszyć się Dzieciątkiem Jezus, jak zabawka cieszy małe dziecko, i nazwała siebie <i>pileczką Pana Jezusa</i>, czyniąc zawsze, w każdej sytuacji, Jego wolę. 	<ul style="list-style-type: none"> - Owoce chrztu świętego i zobowiązania wynikające z jego przyjęcia - Przykłady życia według Ewangelii – wezwanie do naśladowania świętych. - Wiara źródłem ludzkiej życzliwości, pogody ducha, radości - Sposoby czynienia dobra. 	<ul style="list-style-type: none"> - Pomaga uczniom w podejmowaniu własnej drogi świętości przez realizację drobnych postanowień. 	<ol style="list-style-type: none"> 1) wie, kim była św. Teresa od Dzieciątka Jezus; 2) potrafi podać przykład z życia św. Teresy od Dzieciątka Jezus ukazujący jej drogę do świętości; 3) pragnie podjąć swoją drogę do świętości.
----	--	---	--	--	--	---

Rozdział IV. Słuchamy Pana Jezusa

[Jezus rzekł:] „Błogosławieni ci, którzy słuchają słowa Bożego i go przestrzegają” (Łk 11, 28b).

Lp.	Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści z Programu nauczania religii	Treści z Podstawy programowej	Zadania nauczyciela religii	Przewidywane osiągnięcia ucznia: 1. Wiedza – co uczeń wie? 2. Umiejętności – co uczeń potrafi? 3. Interioryzacja wartości – co uczeń ceni?
31	Pan Jezus ukazuje nam Boga Ojca	<ul style="list-style-type: none"> - Budzenie wiary w pełne objawienie się Boga w Jezusie Chrystusie. - Wychowanie do przyjmowania miłości Boga wyrażonej w Jezusie Zbawicielu i do wdzięczności wobec Boga. 	<ul style="list-style-type: none"> - Jezus jest pełnią miłości Boga do człowieka, która objawia się w Jego nauce, cudach, ustanowieniu Eucharystii, męce, śmierci i zmartwychwstaniu. - Jezus jako wcielone słowo Boga, wypełnienie odwiecznego Bożego zamysłu. - Tylko Jezus może nas najdoskonalej prowadzić do Ojca, który nas kocha. 	<ul style="list-style-type: none"> - Sposoby poznania Boga. - Jezus Słowem Boga. - Jedność działania Ojca i Syna. - Bliskość i obecność Boga wśród nas i w naszym życiu. - Ślady Boga w codzienności i umiejętność dziękowania z nie. 	<ul style="list-style-type: none"> - Uświadamia dzieciom, że Jezus Chrystus jest największym darem, jaki otrzymaliśmy od Ojca. - Kształtuje w nich umiejętność odpowiadania konkretnymi postawami na ten dar. 	<ol style="list-style-type: none"> 1) wie, że w Jezusie najlepiej objawiła się miłość Boga; 2) potrafi powiedzieć, co Bóg uczynił dla nas przez Jezusa; 3) pragnie poznawać i przyjaźnić się z Jezusem.
32	Apostołowie wypełniają misję Pana Jezusa	<ul style="list-style-type: none"> - Ukazanie uczniów Jezusa, którzy przebywają z Nim, słuchają Jego słowa, by potem przekazywać Dobrą Nowinę innym. - Kształtowanie w uczniach postawy apostołowskiej. - Budzenie pragnienia „pójścia za Jezusem”. 	<ul style="list-style-type: none"> - Apostoł znaczy wysłannik. - Jezus wybiera Dwunastu, aby uczestniczyli w Jego posłaniu. Daje im udział w swojej władzy i powierza misję głoszenia Ewangelii. - Ewangelia w redakcji czterech Ewangelistów to Dobra Nowina o zbawieniu, spisana, aby wszyscy poznali wielkie dzieła Boże. - W szerszym znaczeniu apostoł to każdy głosiciel Dobrej Nowiny, świadczący o Chrystusie słowem i czynem – prawdziwym apostołem winien stać się każdy chrześcijanin, powołany do tego mocą chrztu i bierzmowania. - Wypełniamy swoje posłannictwo poprzez dawanie przykładu, pouczanie, uczynki miłości, modlitwę i ofiarę. 	<ul style="list-style-type: none"> - Publiczna działalność Jezusa. - Postaci biblijne przykładem życia wiary. - Pojęcie Apostoła. - Rozesłanie uczniów na cały świat z Ewangelią. - Pismo Święte księgą wiary. - Owoce chrztu świętego i zobowiązania wynikające z jego przyjęcia. - Wypełnianie czynów apostołskich w codziennym życiu. 	<ul style="list-style-type: none"> - Ukazuje postacie czterech Ewangelistów, którzy dzięki pomocy Ducha Świętego spisali słowa Jezusa. - Kształtuje postawę wiernego słuchania Bożego słowa. - Wskazuje na miłość Boga i bliźniego, której oczekuje Jezus, od tych którzy pragną zostać Jego apostołami. 	<ol style="list-style-type: none"> 1) wie, ilu było Apostołów; 2) potrafi wymienić czterech Ewangelistów; 3) pragnie być apostołem Pana Jezusa.
33	Chcę słuchać Boga. Liturgia słowa - czytania i homilia	<ul style="list-style-type: none"> - Ukazanie prawdy, że podczas liturgii słowa Bóg karmi nas swoim słowem, umacniając nas na drodze do nieba. - Kształtowanie postawy aktywnego uczestnictwa w liturgii słowa podczas Mszy Świętej. 	<ul style="list-style-type: none"> - Znaczenie słowa Bożego dla naszego życia duchowego oraz właściwe zrozumienie liturgii słowa i umiejętne korzystanie z obrzędów liturgii słowa. - Ewangelia zajmuje szczególne miejsce również podczas Mszy Świętej. Czytanie Ewangelii stanowi centrum liturgii słowa. - Znaki słowa Bożego: księga słowa (lekcjonarz lub ewangeliarz), okazywanie jej czci (wniesienie w procesji, kadzidło, światło), miejsce głoszenia słowa (ambona), homilia jako przedłużenie jego głoszenia, odpowiedzi zgromadzenia (aklamacje, psalmy, wyznanie wiary). 	<ul style="list-style-type: none"> - Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. - Znaczenie Pisma Świętego w życiu człowieka. - Uważne słuchanie słów Pisma Świętego. 	<ul style="list-style-type: none"> - Ukazuje wartość dobrego słuchania w życiu człowieka. - Uczy postaw, gestów i odpowiedzi z liturgii słowa. 	<ol style="list-style-type: none"> 1) wie, jak ważna jest dla człowieka umiejętność dobrego słuchania; 2) potrafi przyjmując odpowiednią postawę i właściwie odpowiadać na wezwania liturgii słowa; 3) pragnie uważnie i aktywnie uczestniczyć w liturgii słowa podczas Mszy Świętej.

34	Wierzę w Boga, Stworzyciela. Liturgia słowa – wyznanie wiary	- Wprowadzenie w świadome wyznanie wiary w tajemnicę Boga, Ojca wszechmogącego, Stworzyciela nieba i ziemi. - Kształtowanie postawy odpowiedzialności przed Bogiem i ludźmi za stworzenia i cały świat.	- Bóg jest źródłem życia i różnorodności na świecie. Świat stworzony przez Boga jest dobry, piękny i zachwyca bogactwem stworzeń. - Człowiek, stworzony na obraz Boży jest „głosem” stworzenia wobec Boga, dlatego jest odpowiedzialny za świat, którym obdarzył go Bóg: ma szanować świat i ratować go przez czynienie dobra. - Credo zaczyna się od Boga Ojca, ponieważ Ojciec jest pierwszą Osobą Boską Trójcy Świętej, zaczyna się od stworzenia nieba i ziemi, ponieważ stworzenie jest początkiem i podstawą wszystkich dzieł Bożych.	- Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. - Bóg Stworzycielem Świata. - Stworzenie świata przejawem miłości Bożej. - Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie.	- Wtajemnicza uczniów w prawdę wiary o Bogu Ojcu, Stworzycielu nieba i ziemi. - Pomaga uczniom podjąć dobre postanowienia, uwrażliwiając ich na prawdę, że każdy dobry czyn sprawia, że świat staje się lepszy.	1) wie, że Bóg jest Stwórcą świata; Zna słowa Credo odnoszące się do Boga Ojca Stworzyciela; 2) potrafi powiedzieć, jak człowiek okazuje swoją odpowiedzialność za stworzenie; 3) podziwia Boga Stwórcę i chce szanować świat i czynić dobro.
35	Wierzę w Jezusa, Syna Bożego. Liturgia słowa - wyznanie wiary	- Wprowadzenie w świadome wyznanie wiary w tajemnicę Boga Wcielonego, Jezusa Chrystusa, Syna Bożego.	- Imię „Syn Boży” oznacza jedyną i wieczną relację Jezusa Chrystusa do Boga, Jego Ojca: On jest jedynym Synem Ojca i samym Bogiem. - W Credo wyznajemy wiarę w Jezusa, Syna Bożego, jedynego Pana, który jest równy Ojcu i który dla nas stał się człowiekiem i dokonał dzieła zbawienia. - Wiara, że Jezus Chrystus jest Synem Bożym, jest konieczna, by być chrześcijaninem.	- Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. - Jezus Chrystus Synem Bożym, obiecany Zbawicielem, który umarł i zmartwychwstał dla nas. - Publiczna działalność Jezusa. - Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie.	- Wtajemnicza uczniów w prawdę wiary o Jezusie Synu Bożym. - Wskazuje na cuda i sceny z Pisma Świętego, jako źródło naszej wiary.	1) wie, że Jezus jest Synem Bożym – prawdziwym Bogiem; Zna słowa „Credo” odnoszące się do Jezusa Chrystusa Syna Bożego; 2) potrafi wymienić niektóre cuda Jezusa, które świadczą o Nim, jako Synu Boga; 3) pragnie wyznawać wiarę w Jezusa, Syna Bożego.
36	Wierzę w Ducha Świętego, Pana i Ożywiciela. Liturgia słowa - wyznanie wiary	- Wprowadzenie w świadome wyznanie wiary w tajemnicę Ducha Świętego.	- Rola Ducha Świętego w planie zbawienia. - Zesłanie Ducha Świętego w dzień Pięćdziesiątnicy – Duch Święty przypomniał Apostołom to, co Jezus powiedział i pomógł im rozumieć Pisma oraz dał moc do głoszenia Ewangelii. - Przez chrzest dzięki Duchowi Świętemu zostaliśmy włączeni do Kościoła, w którym działa Duch Święty: w Pismach, w Nauczycielskim Urzędzie Kościoła, w liturgii sakramentalnej, w modlitwie, w charyzmatkach i urzędach, w znakach życia apostołowskiego i misyjnego oraz w świadectwie świętych. - W Credo wyznajemy naszą wiarę w Boską Osobę Ducha Świętego.	- Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. - Zesłanie Ducha Świętego. - Duch Święty prowadzi i umacnia życie Kościoła. - Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie	- Wtajemnicza w prawdę, że Jezus daje uczniom Ducha Świętego, który przypomina to, co Jezus powiedział i pomaga zrozumieć Pisma. - Ukazuje działanie Ducha Świętego we wspólnocie Kościoła.	1) wie, że Duch Święty posłany od Ojca w imieniu Pana Jezusa pomaga zrozumieć Ewangelię i działa w Kościele; Zna słowa „Credo” odnoszące się do Ducha Świętego; 2) potrafi opowiedzieć na podstawie ilustracji („Zeszyt ucznia”), jak Duch Święty działa w Kościele; 3) pragnie modlić się do Ducha Świętego i otwierać się na Jego działanie.

37	Wierzę w święty Kościół powszechny. Wyznanie wiary	- Wprowadzenie w świadome wyznanie wiary w jeden, święty, powszechny i apostołski Kościół.	<ul style="list-style-type: none"> - Rodzina naturalna, do której należymy od urodzenia: drzewo genealogiczne, tradycje rodzinne. - Przez chrzest święty zostaliśmy włączeni we wspólnotę Kościoła – wielkiej rodziny Bożej. - Kościół jest powszechny czyli posłany przez Chrystusa do wszystkich ludzi. - Życie we wspólnocie Kościoła otwiera bramy do królestwa Bożego. - Na ziemi, w imieniu Pana Jezusa, Kościół prowadzi papież i biskupi. Pomagają im kapłani. - Kościół Chrystusowy, który wyznajemy w Symbolu wiary jest jeden, święty, powszechny. i apostołski to istotne rysy Kościoła i jego posłania. 	<ul style="list-style-type: none"> - Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. - Misja Kościoła – Kościół realizujący posłannictwo Jezusa Chrystusa. - Postaci biblijne przykładem życia wiary: św. Piotr. - Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie. - Kościół przestrzeniom gromadzenia się wspólnoty wierzących. - Troska o jedność w kościele lokalnym (diecezja, parafia). 	<ul style="list-style-type: none"> - Wtajemnicza w prawdę o naszej przynależności do wspólnoty Kościoła. - Na podstawie „drzewa genealogicznego” budzi zaangażowanie osobiste uczniów jako członków Kościoła. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) wie o pochodzeniu (genealogii) Kościoła; zna słowa „Credo”; 2) potrafi wymienić papieża, biskupa diecezji, księdza proboszcza i swoich chrześniaków; 3) ceni swoją przynależność do Chrystusa w Kościele.
38	Z ufnością prosimy Boga. Modlitwa powszechna	<ul style="list-style-type: none"> - Zapoznanie ze znaczeniem modlitwy powszechnej podczas liturgii słowa. - Ukazanie sensu modlitwy prośby. - Budzenie wiary, że Bóg wysłuchuje modlitw ludzi. 	<ul style="list-style-type: none"> - Każdy chrześcijanin jest wezwany do posłannictwa wiary, powierzenia siebie Bogu. - Odpowiedzią na słowo Boże w liturgii jest „Wyznanie wiary” oraz śpiew i modlitwa (psalm responsoryjny, modlitwa powszechna, modlitwa eucharystyczna). - Modlitwa powszechna jako wyraz niewystarczalności człowieka i uznanie Wszechmocy Boga oraz otwarcie na potrzeby świata, Kościoła i wszystkich potrzebujących pomocy. - Liturgia słowa jest integralną częścią celebracji sakramentalnej. Na liturgię słowa składają się czytania, psalm responsoryjny, śpiew <i>Alleluja</i>, <i>Ewangelia</i>, homilia, wyznanie wiary oraz modlitwa wiernych. 	<ul style="list-style-type: none"> - Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. - Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie. - Modlitwa wspólnotowa – modlitwa prośby. 	<ul style="list-style-type: none"> - Uwrażliwia na potrzeby innych ludzi i całego świata. - Uczy formułowania modlitwy prośby. 	<ul style="list-style-type: none"> 1) wie, że człowiek potrzebuje innych ludzi i Boga i dlatego zwraca się do nich z prośbą; 2) potrafi modlić się podczas modlitwy powszechnej; 3) pragnie z wiarą przedstawiać Bogu potrzeby innych ludzi i całego świata.

Rozdział V. Z Chrystusem ofiarujemy siebie Bogu Ojcu
To jest Ciało moje, które za was będzie wydane (Łk 22, 19b).

Lp.	Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści z Programu nauczania religii	Treści z Podstawy programowej	Zadania nauczyciela religii	Przewidywane osiągnięcia ucznia: 1. Wiedza – co uczeń wie? 2. Umiejętności – co uczeń potrafi? 3. Interioryzacja wartości – co uczeń ceni?
39	Nasze wielkopostne przygotowania. Wielki Post	- Ukazanie Wielkiego Postu jako czasu przygotowania do dobrego przeżycia Triduum Paschalnego i Wielkanocy. - Ukazanie wartości i roli właściwego przygotowania się do czasu świątecznego. - Kształtowanie w uczniach umiejętności podejmowania wyrzeczeń ze względu na miłość Boga.	- Wielki Post jako dar Boga zbawiającego w Chrystusie, wezwanie do nawrócenia czyli zmiany myślenia i podjęcia drogi nawrócenia. Tę drogę ułatwia nam Kościół poprzez swobodny dostęp do sakramentów i modlitwę. - Pokuta to nie tylko wyrzeczenia i post, ale także wyraz szczególnej miłości, współczucia, współcierpienia i pomocy bliźniemu.	- Sens i przesłanie poszczególnych okresów roku liturgicznego. - Nabożeństwo drogi krzyżowej. - Postawa zaufania do Pana Boga jako postawa nawrócenia i pokuty.	- Nawiązuje do doświadczeń dzieci, aby ukazać im znaczenie Wielkiego Postu jako przygotowania do obchodów Wielkanocy. - Kształtuje postawę otwartości na miłość Boga, który pomaga nam się nawrócić i do nas przychodzi.	1) wie, że Bogu zależy na naszym nawróceniu; 2) potrafi powiedzieć, że celem Wielkiego Postu jest przygotowanie się do przyjęcia nowego życia poprzez nawrócenie; 3) pragnie dobrze przygotować się do świętowania Wielkanocy.
40	Jezus oddaje za nas życie	- Ukazanie Eucharystii jako tajemnicy wiary uobecniającej ofiarę Chrystusa i Kościoła. - Zapoznanie z wydarzeniami męki i śmierci Jezusa na krzyżu oraz ich religijnym znaczeniem. - Uwrażliwienie na obecność Jezusa w Eucharystii, ustanowionej podczas Ostatniej Wieczerzy. - Wychowanie do ufności i wiary w nieskończoną miłość Boga.	- Eucharystię ustanowioną przez Chrystusa jako pamiątkę Jego Męki i Zmartwychwstania, którą polecił Apostołom celebrować aż do swego powtórnego przyjścia. - Eucharystia jako ofiara. - Sposób obecności Chrystusa pod postaciami eucharystycznymi jest wyjątkowy. - Eucharystia jako sakrament miłosierdzia, znak jedności, węzeł miłości, uczta paschalna, w której spożywamy Chrystusa, otrzymując zadatek życia wiecznego.	- Ustanowienie sakramentu Eucharystii. - Eucharystia jako ofiara Chrystusa i Kościoła. - Eucharystia jako sakrament jedności i miłości zbawczej oraz obecności Chrystusa.	- Wspomaga uczniów w poznawaniu Eucharystii jako ofiary Chrystusa i Kościoła. - Uświadamia im, że uczestnictwo w Eucharystii to uczestnictwo w Ofierze Ostatniej Wieczerzy. - Wprowadza w przeżywanie Eucharystii jako źródła zbawienia dokonanego na krzyżu. - Zachęca do przygotowania Paschy Jezusa przez przygotowanie siebie oraz troskę o wystrój ołtarza (kwiaty, świece).	1) wie, że Jezus sam ustanowił Eucharystię podczas Ostatniej Wieczerzy i zna Ewangelię o pojmaniu, skazaniu i śmierci Jezusa; 2) potrafi opowiedzieć o Ostatniej Wieczerzy i jej związku z Mszą Świętą oraz powiązać ofiarę na krzyżu z ofiarą Mszy Świętej; 3) pragnie być blisko Jezusa w czasie ofiary – podczas Mszy Świętej.
41	Przynosimy nasze dary. Liturgia eucharystyczna – przygotowanie darów	- Ukazanie wartości chleba i wina w życiu codziennym. - Wyjaśnienie religijnego znaczenia składania na ołtarzu darów chleba i wina. - Wychowanie do czynnego uczestnictwa w liturgii Mszy Świętej przez udział w przygotowaniu darów ofiarnych.	- Chleb i wino jako wyraz życia ludzkiego, symbol obfitości i jedności. Dziękując Bogu za nie dziękujemy za istnienie, które jest możliwością czynienia dobra. - Znaki, chleba i wina, stając się w tajemniczy sposób Ciałem i Krwią Chrystusa, nie przestają oznaczać także dobroci stworzenia. Dziękujemy za owoc ziemi i pracy człowieka. - W Eucharystii ofiara Chrystusa staje się także ofiarą Kościoła. - Kolekta jako wyraz gotowości dzielenia się z innymi na wzór Chrystusa.	- Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. - Eucharystia jako ofiara Chrystusa i Kościoła. - Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie.	- Wyjaśnia znaczenia chleba i wina w liturgii w kontekście przemienienia w Ciało i Krew Jezusa Chrystusa. - Zachęca do czynnego uczestnictwa w przygotowaniu darów – ukazanie różnych sposobów tego uczestnictwa. - Budzi postawę dziękczynienia za otrzymywane dary i dzielenia się nimi z potrzebującymi.	1) wie, jakie znaczenie ma działanie Boga i pracy ludzkiej w powstaniu darów chleba i wina; 2) potrafi wyjaśnić do czego służy chleb i wino podczas liturgii; 3) chce aktywnie uczestniczyć we Mszy Świętej, jako integralnej części życia ludzkiego (pracy rodziców i jego wysiłku).

42	Jezus dla nas umiera i zmartwychwstaje. Triduum Paschalne	<ul style="list-style-type: none"> - Zapoznanie uczniów z liturgią Triduum Paschalnego, tego „Święta świąt”, poprzez ukazanie jego głębi i symboliki. - Wychowanie do pełnego i owocnego uczestnictwa w uroczystościach wielkanocnych. 	<ul style="list-style-type: none"> - Świątowanie zmartwychwstania jako centrum liturgii Kościoła, źródło i szczyt – z którego Kościół bierze początek i ku niemu zmierza. - Triduum Paschalne jako powiązanie w jedną całość trzech wydarzeń: wieczerzy, krzyża i zmartwychwstania. Do zmartwychwstania przechodzi się przez ofiarę śmierci uobecnioną w Ostatniej Wieczerzy. - Piękno i znaczenie liturgii Triduum Paschalnego, największej i najdłuższej liturgii w roku, jej części i symbole, znaki i gesty. 	<ul style="list-style-type: none"> - Sens i przesłanie poszczególnych okresów roku liturgicznego. - Religijny wymiar Wielkanocy. - Elementy świętowania Wielkanocy. - Podstawowe gesty znaki i symbole liturgiczne. 	<ul style="list-style-type: none"> - Wprowadza i wyjaśnia pojęcie liturgii Triduum Paschalnego. - Ukazuje liturgię Triduum jako akcje („to się dzieje”). Wyjaśnia jej znaczenie, a także zaznajamia z jej podstawowymi symbolami i znakami. - Zachęca uczniów do uczestnictwa w całym Triduum Paschalnym. 	<ol style="list-style-type: none"> 1) wie, co to jest Triduum Paschalne; 2) potrafi wymienić podstawowe symbole występujące w czasie liturgii Triduum Paschalnego; 3) pragnie uczestniczyć w Triduum Paschalnym.
43	Wielbimy Boga. Liturgia eucharystyczna – nasze dziękczynienie	<ul style="list-style-type: none"> - Zaznajomienie z liturgią Eucharystii – dziękczynieniem. - Ukazanie roli i znaczenia dziękczynienia oraz obecności całego Kościoła w czasie Mszy Świętej. - Wychowanie do wrażliwości na dary, jakie otrzymujemy od Boga i ludzi oraz do umiejętności dziękowania za nie. 	<ul style="list-style-type: none"> - Dary, które otrzymujemy i postawa wdzięczności za nie. - Eucharystii, jako dziękczynienie . - Jedność Kościoła: jesteśmy złączeni nie tylko z tymi, którzy są ochrzczeni i żyją, ale też z tymi, którzy już odeszli, a nadto z aniołami, Najświętszą Maryją, Apostołami i wszystkimi świętymi w niebie. 	<ul style="list-style-type: none"> - Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. - Dary Boże i umiejętność dziękowania za nie. - Kościół przestrzenia gromadzenia się wspólnoty wierzących. 	<ul style="list-style-type: none"> - Przypomina, że „eucharystia” znaczy „dziękczynienie”. - Utrwała pojęcie Kościoła jako wspólnoty wszystkich wierzących na ziemi i tych co już odeszli. - Uświadamia dzieciom, że każdy z nas ma za co Bogu dziękować i że każdy może być powodem radości dla innych. 	<ol style="list-style-type: none"> 1) wie, że Msza Święta jest wyrazem naszej radości i wdzięczności; 2) potrafi powiedzieć, co znaczy słowo „eucharystia” i „hosanna”; 3) pragnie okazywać Bogu wdzięczność podczas Eucharystii i w całym życiu.
44	Msza Święta – ofiara Chrystusa	<ul style="list-style-type: none"> - Zaznajomienie uczniów z liturgią Eucharystii – Przeistoczeniem. - Wychowanie do głębszego zrozumienia najświętszych tajemnic wiary. - Ukazanie obecności i roli Ducha Świętego oraz wspaniałości postaci Eucharystycznych. 	<ul style="list-style-type: none"> - W akcie przeistoczenia ukryta jest tajemnica naszej wiary. Bóg staje się między nami żywy i obecny w swoim Ciele i Krwi. - Przeistoczenie to cud mocą słów Chrystusa i dzięki obecności Ducha Świętego. - Przeistoczenie jest Pamiątką Ostatniej Wieczerzy i jednocześnie <i>uobecnieniem</i> ofiary Chrystusa. - Godny i niegodny sposób przyjmowania Ciała Pańskiego. - Rola i godność kapłana, która nie wypływa z osobistej świętości ale z faktu, że przez jego posługę staje między nami Chrystus. Jest to rola, w której nikt go nie może zastąpić, do której został wybrany, powołany i uświęcony. 	<ul style="list-style-type: none"> - Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. - Eucharystia jako ofiara Chrystusa i Kościoła oraz sakrament obecności Chrystusa. 	<ul style="list-style-type: none"> - Ukazuje związek przeistoczenia z Ostatnią Wieczerzą. - Uświadamia dzieciom, że Eucharystia dokonuje się z nakazu i polecenia Chrystusa. - Budzi szacunek dla konsekrowanego chleba i wina – w nich obecny jest Chrystus, nasz Pan. 	<ol style="list-style-type: none"> 1) wie, jak przebiega konsekracja i rozumie, dlaczego okazujemy cześć konsekrowanemu Chlebowi; 2) potrafi odróżnić uświęcające działanie Ducha Świętego obecne w konsekracji dokonywanej przez kapłana od magii; 3) pragnie pamiętać podczas liturgii eucharystycznej o bliskich, potrzebujących i zmarłych.

Rozdział VI. Na uczcie z Panem Jezusem

Szczęśliwy ten, kto będzie ucztował w królestwie Bożym (Łk 14, 15b).

Lp.	Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści z Programu nauczania religii	Treści z Podstawy programowej	Zadania nauczyciela religii	Przewidywane osiągnięcia ucznia: 1. Wiedza – co uczeń wie? 2. Umiejętności – co uczeń potrafi? 3. Interioryzacja wartości – co uczeń ceni?
45	Zaproszeni na Bożą ucztę	- Kształtowanie postawy sprzyjającej kulturalnemu spożywaniu codziennych i świątecznych posiłków oraz godnemu i owocnemu uczestniczeniu w uczcie eucharystycznej.	- Kto potrafi kochać, pragnie z bliskimi zasiadać przy wspólnym stole i cieszyć się przebywaniem razem. - Chrystus przy stole głosił Ewangelie i zapraszał do wspólnoty życia z sobą – wychowywał uczniów do szczególnej Eucharystii. - Eucharystia uczta słowa i chleba, zapowiedź uczty eschatologicznej (niebiańskiej). - Przygotowanie serca do uczestnictwa w Eucharystii. - Świadome, czynne i owocne uczestnictwo w Eucharystii.	- Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. - Eucharystia jako krzepiąca uczta - Należyte przygotowanie do uczestnictwa we Mszy Świętej i przyjęcia Komunii Świętej.	- Ukazuje właściwe zachowanie przy stole i kulturę posiłków jako wyraz szacunku dla ludzi, którzy wspólnie zasiadają przy stole oraz jako okazywanie wdzięczności Bogu za Jego dary. - Ukazuje także Eucharystię jako wielkoduszny i bezinteresowny dar Boga, który daje siebie z miłości, nie oczekując zapłaty ani żadnej korzyści dla siebie. - Kształtuje postawę pokuty umożliwiającej godny udział w uczcie Chrystusa.	1) wie, jak należy zachować się przy stole; 2) potrafi wyjaśnić, czym jest „stół słowa Bożego” i „stół Ciała Pańskiego”; 3) pragnie przyjmować Boże zaproszenie na ucztę eucharystyczną i przygotowywać się do niej przez sakrament pokuty i pojednania.
46	Jesteśmy dziećmi Bożymi	- Budzenie świadomości wspólnoty dzieci Bożych, które razem wołają do jednego Ojca, przekazują sobie Jego pokój i spożywają jeden Chleb na życie wieczne. - Zaznajamianie z liturgicznym znaczeniem Modlitwy Pańskiej oraz eklezjologicznymi motywami prośby o jedność, pokój i wzajemne przebaczenie. - Zapoznanie z owocami Komunii Świętej: tworzenie wspólnoty, wzajemny szacunek i życzliwość motywowana Ojcowską miłością i Braterstwem Jezusa Chrystusa.	- Obrzędy komunijne zawierają: „Modlitwę Pańską”, obrzęd pokoju, łamanie chleba i ryt zmieszania, przyjęcie darów eucharystycznych i modlitwę po Komunii – wszystkie przeniknięte treściami o tematyce pokoju i jedności. - Modlitwa Pańska jest streszczeniem całej Ewangelii i właściwą modlitwą całego Kościoła, który na mocy chrztu świętego może Boga nazywać Ojcem – streszcza wszystkie prośby i modlitwy wstawiennicze i wyraża prośbę o wejście na ucztę królestwa Bożego, której zadatkim jest Komunia Święta. - Spożywamy Ciało i Krew Pana Jezusa – Baranka Bożego, który pomaga nam w osiągnięciu życia wiecznego, gładzi grzechy świata, obdarza nas pokojem i wybawia nas od złego.	- Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. - Modlitwa wspólnotowa – <i>Ojcze nasz</i> . - Eucharystia jako krzepiąca uczta oraz sakrament jedności i miłości zbawczej.	- Uwrażliwia uczniów na wspólnotę wiernych, którzy mają jednego Ojca. - Zapoznaje uczniów z Modlitwą Pańską w kontekście przygotowania do przyjęcia Komunii Świętej (prośba o pokój i jedność). - Kształtuje postawę trwania w jedności i pokoju we wspólnocie Kościoła poprzez kierowanie się miłością do Boga i bliźnich.	1) rozumie, że wezwanie <i>Ojcze nasz</i> wyraża naszą wspólnotę dzieci Bożych, a pojednanie wyrażone znakiem pokoju przygotowuje nas do przyjęcia Komunii Świętej; 2) potrafi czynnie uczestniczyć (np. odpowiadać na wezwania) w przygotowaniu do Komunii Świętej; 3) pragnie uczyć się przebaczać i w ten sposób budować jedność i pokój.
47	Pan Jezus daje nam siebie	- Rozwijanie wiary w moc Chrystusa, który daje nam siebie w Komunii Świętej. - Ukazanie duchowego znaczenia Komunii Świętej we wspólnocie Kościoła.	- Jezus chwali wiarę poganina, setnika. - Uczestnicząc w Eucharystii wyrazimy wiarę w tajemnicę Chrystusa i Jego Kościoła. To w niej Jezus jest szczególnie obecny pod postaciami eucharystycznymi. - Przyjęcie Ciała i Krwi Chrystusa jest szczytem sprawowania Eucharystii – łączymy się osobiście z Chrystusem i między sobą.	- Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. - Eucharystia jako sakrament obecności Jezusa, krzepiąca uczta oraz sakrament jedności i miłości zbawczej. - Postawa zaufania do Pana Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie.	- Zapoznaje uczniów z perykopą o uzdrowieniu sługi setnika. - Prowadzi do wiary w zbawcze działanie Boga w Komunii Świętej. - Ukazuje Eucharystię jako uobecnienie dzieła zbawczego Jezusa Chrystusa.	1) zna modlitwę przed Komunią Świętą: „Panie nie jestem godzien...”; 2) potrafi opowiedzieć o uzdrowieniu sługi setnika; 3) pragnie z wiarą w uzdrawiającą moc Chrystusa przyjąć Komunię Świętą.

48	Przyjmujemy Pana Jezusa. Komunia Święta	- Rozwijanie świadomości wielkości daru przyjmowanego w Komunii Świętej.	- Łamanie chleba ma znaczenie symboliczne jako budowanie wspólnoty – wielu, spożywając z jednego Chleba eucharystycznego staje się z Chrystusem i w Chrystusie jednym ciałem. - Śpiew „Baranku Boży” przywołuje na myśl baranka paschalnego Starego Testamentu – Chrystus jako Baranek Boży. - Modlitwą przygotowawczą do Komunii jest inwokacja biblijna wyrażająca pokorę i ufność, słowami setnika oraz osobiste przygotowanie wiernych w ciszy, na wzór celebransa. - Przyjęcie Ciała i Krwi Chrystusa w Komunii Świętej gładzi grzechy powszednie i chroni od grzechów ciężkich. - Eucharystia uświęca człowieka. - Zjednoczenie uczestników uczty Pańskiej ma rozciągać na całe chrześcijańskie życie i przynosić obfite owoce miłości.	- Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. - Eucharystia jako sakrament obecności Jezusa, krzepiąca uczta oraz sakrament jedności i miłości zbawczej. - Postawa zaufania do Pana Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie. - Znaczenie pełnego i aktywnego uczestnictwa w Eucharystii i przyjęcia Komunii Świętej	- Wprowadza uczniów w bezpośrednie przygotowanie do przyjęcia Komunii Świętej poprzez wspólnotową i osobistą modlitwę. - Stara się, by uczniowie rozumieli bogatą treść modlitw i znaków, by znali odpowiedzi, czynności i gesty, zachowywali odpowiednią postawę ciała, aby śpiewali pieśni i potrafili zachować milczenie. - Uświadamia, że Pan Jezus daje się wszystkim i budzi motywację do wzajemnej życzliwości i otwartości.	1) wie, jak powinien przygotowywać się do Komunii Świętej bezpośrednio przed przyjęciem Pana Jezusa; 2) potrafi świadomie uczestniczyć w obrzędach Komunii Świętej (zna wezwania i odpowiedzi); 3) pragnie godnie przyjmować Komunię Świętą i być otwarty na innych ludzi, do których Jezus także przychodzi.
49	Kochać jak Jezus	- Przygotowywanie do podejmowania Jezusowego posłannictwa we wspólnocie Kościoła i w świecie. - Wskazywanie sposobów realizacji tego posłannictwa przez miłość i służbę potrzebującym.	- Pan Jezus przyszedł na świat, aby objawić ludziom miłość Boga, który miłuje wszystkich. - Uczeń Pana Jezusa próbuje miłować drugich ze względu na miłość Boga, którą od Niego otrzymuje. - Misją Kościoła jest praktykowanie i rozwijanie daru miłości otrzymywanego od Boga. - Miłość jest źródłem i celem życia chrześcijańskiego.	- Wiara źródłem ludzkiej życzliwości. - Przykłady niesienia pomocy innym. - Misja Kościoła. - Sposoby czynienia dobra w klasie, rodzinie, parafii. - Pomoc chorym i cierpiącym.	- Kształtuje postawy religijno-moralne stanowiące podstawę udziału w misji Jezusa wobec świata. - Wskazuje możliwości wypełniania w codziennym życiu posłannictwa Jezusa przez służbę miłości.	1) wie, że najważniejszym zadaniem, które daje nam Pan Jezus podczas Eucharystii, jest miłowanie innych tak, jak On nas umiłował; 2) potrafi podać przykłady miłości bliźniego, jaką wypełniają dzieci; 3) pragnie jako uczeń Pana Jezusa i uczestnik Jego uczty służyć innym.

Rozdział VII. Przyjmujemy błogosławieństwo

Ośmiem błogosławieństw

Lp.	Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści z Programu nauczania religii	Treści z Podstawy programowej	Zadania nauczyciela religii	Przewidywane osiągnięcia ucznia: 1. Wiedza – co uczeń wie? 2. Umiejętności – co uczeń potrafi? 3. Interioryzacja wartości – co uczeń ceni?
50	Maryja pierwsza wśród błogosławionych	- Wprowadzenie pojęcia „błogosławionych” przez Boga jako obdarzonych Jego szczęściem.	- Ośmiem błogosławieństw to klucz moralności i duchowości chrześcijanina. - „Błogosławiony” jako „uszczęśliwiony przez Boga”, ten który „zachowuje słowa Boga” – wypełnia naukę Jezusa. - Maryja jako wzór prawdziwie błogosławionej – w maju, podczas nabożeństwa, okazujemy Jej szczególnie swój podziw i prosimy o pomoc, jak mamę.	- Maryja Matką Chrystusa i naszą. - Sens i przesłanie poszczególnych okresów roku liturgicznego. - Nabożeństwo majowe. - Postawa zaufania do Pana Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie.	- Wyjaśnia ewangeliczne pojęcie „błogosławiony” w kontekście Maryi. - Ukazuje Maryję jako Tę, która jest błogosławiona i prowadzi nas niezawodnie do Jezusa.	1) wie, że błogosławiony znaczy obdarzony szczęściem; 2) potrafi powiedzieć, dlaczego czcimy Maryję; 3) pragnie z pomocą Matki Bożej zbliżyć się coraz bardziej do Pana Jezusa.
51	Otrzymujemy misję! Obrzędy zakończenia	- Zaznajomienie dzieci ze znaczeniem błogosławieństw mszalnych, które wyrażają życzliwość Boga wobec uczestników celebracji zbawczych wydarzeń roku liturgicznego. - Zapoznanie uczniów ze znaczeniem obrzędów zakończenia celebracji eucharystycznej. - Przygotowanie do podejmowania Jezusowego posłannictwa we wspólnocie Kościoła i w świecie.	- Błogosławieństwo Boga przekazywane przez kapłana to centralny element obrzędów zakończenia Mszy Świętej. - Błogosławieństwo Boże jest znakiem życzliwości i miłości Boga do ludzi. - W swoim błogosławieństwie Bóg ofiaruje nam swoje dobre życzenia. - Msza Święta kończy się obrzędem rozesłania, który oznacza posłanie i przyjęcie misji głoszenia Jezusa w świecie.	- Poszczególne części Mszy Świętej – znaczenie gestów, obrzędów, postaw, pozdrowień i wezwań. - Bóg zaprasza do przyjaźni, jest blisko nas i obdarza łaską - Kościół realizujący posłannictwo Chrystusa. - Misja Kościoła	- Wychowuje do motywowanego wiara przyjmowania błogosławieństwa Bożego. - Zaznajamia uczniów ze znaczeniem oraz wartością błogosławieństw liturgicznych, które są wyrazem życzliwości Trójjedynego Boga dla uczestniczących w Eucharystii. - Ukazuje rolę papieża, biskupów i ich pomocników – kapłanów, a także wszystkich wiernych w wypełnianiu misji Pana Jezusa. - Zwraca uwagę na rozesłanie, które następuje na zakończenie Eucharystii, aby uczniowie świadomie przyjmowali misję, z jaką wychodzą po Mszy Świętej.	1) wie, że Bóg Ojciec, Syn i Duch Święty pragnie uszczęśliwić ludzi i błogosławi im; wie, co znaczy słowo misja i jaką misję przekazał Apostołom Pan Jezus; 2) potrafi powiedzieć, czego życzy nam Bóg przez błogosławieństwa; potrafi wyjaśnić kto i w jaki sposób dzisiaj wypełnia misję Pana Jezusa w Kościele; 3) chce świadomie przyjmować błogosławieństwo Boże; pragnie zrozumieć i wypełniać misję, którą dał Kościołowi Jezus Chrystus.
52	Szczęśliwi ubodzy w duchu. Błogosławieni ubodzy w duchu, albowiem do nich należy królestwo Boże	- Wskazywanie na błogosławieństwa, które znajdują się w centrum przepowiadania Jezusowego. - Wspieranie postaw, w których są realizowane treści związane z ewangelicznymi błogosławieństwami – ukazanie wartości ewangelicznego ubóstwa.	- Jezus w błogosławieństwach wyjaśnia znaczenie trudu człowieka wkładanego w tworzenie dobra, które jest wieczne. - Ubogi w duchu oznacza człowieka pokornego, który ma świadomość zależności od Boga – jest „u Boga”, żyje wartościami, które są ewangelicznymi skarbami. - Jezus ubogi, do którego należy królestwo niebieskie – błogosławi (obdarza radością nieprzemijającą) ubogich w duchu i uwrażliwia na potrzeby ludzi biednych.	- Bóg zaprasza do przyjaźni, jest blisko nas i obdarza łaską. - Wiara źródłem ludzkiej życzliwości. - Właściwe odniesienia do drugich: gotowość dzielenia się z innymi, wzajemne obdarowywanie się.	- Ukazuje Jezusowe błogosławieństwa jako zaproszenie przyjaciół Jezusa do określonego stylu życia. - Uświadamia uczniom charakterystyczne cechy Jezusa i Jego pełne miłości odniesienia do ludzi. - Wspiera przeświadczenie o pielgrzymowaniu ludzi pod przewodnictwem Jezusa do pełni życia, do nieśmiertelności. - Wszczepia przeświadczenie o podrzędności wartości materialnych wobec relacji z ludźmi i Bogiem.	1) wie, że są w życiu sprawy ważniejsze niż materialne; 2) potrafi podać przykłady, że dobra materialne przemijają, a duchowe (miłość i dzielenie się z innymi) uszczęśliwiają i prowadzą do królestwa Bożego; 3) pragnie dzielić się z potrzebującymi: uznaje, że miłość jest ważniejsza niż doczesne dobra materialne.

53	Szczęśliwi, chociaż się smucą. Błogosławieni, którzy się smucą, albowiem oni będą pocieszeni	- Wspieranie postaw, w których są realizowane treści związane z ewangelicznymi błogosławieństwami – Jezus obdarzy radością tych, którzy mają powód do smutku.	- Prawdziwie smutni są ludzie z powodu grzechów oraz współczujący innym. - Jezus obiecuje, że smutek oraz cierpienie z powodu zła przyjęte w duchu zaufania i wiary Bogu, nie będą zmarnowane, bo miłość jest silniejsza niż cierpienie i śmierć. - Chrystus przez swoje cierpienie, śmierć i zmartwychwstanie, jest ostatecznym źródłem radości. - Zawierzenie Bogu w modlitwie swoich smutków i radości. - Pozytywne wzorce współczucia cierpiącym i odważnego, pogodnego przyjmowania trudności i cierpień.	- Bóg zaprasza do przyjaźni, jest blisko nas i obdarza łaską. - Wiara źródłem pogody ducha i radości. - Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie.	- Uczy, aby dzieci z radościami, i smutkami zwracali się do Pana Jezusa. - Budzi i utwierdza w nadziei eschatologicznej.	1) odróżnia smutek tych, którzy myślą tylko o sobie i tych, którzy naprawdę cierpią, żałują za grzechy albo współczują innym; 2) potrafi mówić Panu Jezusowi o swoich radościach i cierpieniach; 3) ma nadzieję eschatologiczną, wybiegającą poza życie tu i teraz.
54	Szczęśliwi cisi. Błogosławieni cisi, albowiem oni na własność posiadają ziemię	- Wskazywanie postaw, które są realizacją ewangelicznych błogosławieństw – ukazanie mocy cichych i pokornych.	- Wartość i siła cichych, pokornych i cierpliwych. - Silny to nie ten, który wygrywa agresją - trzeba mieć wielką siłę, by pokonać w sobie złość i chęć zemsty. - Jezus Chrystus wzorem cichego i pokornego.	- Bóg zaprasza do przyjaźni, jest blisko nas i obdarza łaską - Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie. - Wiara źródłem ludzkiej życzliwości.	- Ukazuje wartość i skuteczność ludzi cichych i pokornych. - Wskazuje na Jezusa jako tego, który – będąc cichym i pokornym – zbawił cały świat.	1) wie, że „cisi” wcale nie oznaczają „słabi”; 2) umie podać przykład zachowania ewangelicznie cichego; 3) ceni tych, którzy czynią dobro nie dla rozgłosu, i sam pragnie być takim, zgodnie z nauką Jezusa.
55	Szczęśliwi spragnieni sprawiedliwości. Błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, albowiem oni będą nasyceni	- Wspieranie postaw, w których są realizowane treści związane z ewangelicznymi błogosławieństwami – ukazywanie wartości czynienia bezinteresownego dobra i służby innym, jako wyrazu pragnienia ewangelicznej sprawiedliwości.	- Łaknienie sprawiedliwości w sensie materialnym i moralnym. - Łaknienie sprawiedliwości jako pragnienie dobrego traktowania, szacunku od innych, uczciwej oceny wysiłków i osiągnięć. - Łaknienie sprawiedliwości dotyczące głodu duchowego: pragnienia Boga. - Sprawiedliwy kocha, kieruje się miłością, jest więc wielkoduszny, gotowy na poświęcenie się dla innych. - Sprawiedliwy jest święty w oczach Boga - Jezus łaknący i pragnący sprawiedliwości – błogosławi (obdarza radością nieprzemijającą) ludzi uczciwych, oddanych nie tylko własnym przyjemnościom, ale przede wszystkim służbie dla innych.	- Bóg zaprasza do przyjaźni, jest blisko nas i obdarza łaską. - Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie. - Przykłady niesienia pomocy innym. - Właściwe odniesienia do drugich: gotowość do dzielenia się z innymi, wzajemne obdarowywanie. - Tworzenie wspólnoty i jedności.	- Ukazuje wartość, jaką jest wielkoduszne poświęcenie dla dobra innych, bez względu na korzyści osobiste.	1) wie, że czynienie sprawiedliwości czasem wymaga osobistych poświęceń; 2) potrafi podać przykład kogoś, kto pragnąc sprawiedliwości, ujmuje się za innymi albo poświęca dla innych bez względu na osobiste korzyści; 3) pragnie bezinteresownie służyć innym dla sprawiedliwości, o której mówił Jezus.
56	Szczęśliwi miłosierni. Błogosławieni miłosierni, albowiem oni miłosierdzią dostąpią	- Wspieranie postaw, w których są realizowane treści związane z ewangelicznymi błogosławieństwami – ukazywanie wartości miłosierdzia i przebaczenia w relacjach międzyludzkich i wielkości Bożego miłosierdzia.	- Wezwanie do miłosierdzia jest wezwaniem do naśladowania miłosierdzia Bożego i zarazem warunkiem otrzymania Bożego przebaczenia. - Miłosierdzie jest praktykowaniem dobra. - Wezwanie do miłosierdzia jest wezwaniem do przebaczenia – miłosierdzie dopełnia ludzką sprawiedliwość.	- Pojęcie miłosierdzia. - Bóg zaprasza do przyjaźni, jest blisko nas i obdarza łaską. - Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie. - Przykłady niesienia pomocy innym. - Właściwe odniesienia do drugich: przeproszenie.	- Ukazuje miłosierdzie jako wrażliwość na potrzeby innych i czynienie dobra. - Pomaga dzieciom kształtować postawę przebaczenia, „jak Bóg nam przebacza”.	1) wie, że miłosierny czyni bezinteresownie dobro i potrafi wybaczać; 2) potrafi podać przykłady z życia uczniów i dorosłych miłosiernych ludzi; 3) podziwia bezinteresowną dobroć i chce ją realizować.

57	Szczęśliwi czystego serca. Błogosławieni czystego serca, albowiem oni Boga oglądać będą	- Wspieranie postaw, w których są realizowane treści związane z ewangelicznymi błogosławieństwami – ukazanie wartości czystego serca i sensu przyjmowania Bożego oczyszczenia w sakramencie pokuty.	- Czyste serca mają ci, którzy dostosowali swój umysł i swoją wolę do Bożych wymagań świętości: miłości, czystości oraz umiłowania prawdy. - Brak czystości serca, czyli złe postępowanie, złe myśli i słowa są źródłem naszych zwątpień („nie widzimy” wtedy Boga), przekreślają prawdziwą miłość. - Potrzeba modlitwy o czyste serce i o pragnienie ujrzenia Boga, który jedyny może nas uszczęśliwić. - Jezus, który widzi Boga, pragnie, byśmy Go „ujrzeli” i oczyszcza nasze serca w sakramencie pokuty.	- Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie. - Pojęcie grzechu oraz sakrament pokuty i pojednania. - Wiara źródłem radości i pogody ducha.	- Ukazuje czystość serca jako wartość przynoszącą radość nieprzemijającą. - Kształtuje w uczniach postawę rozumnej pokuty – żalu za grzechy jako rozeznania dobra i zła.	1) wie, że złe postępowanie zasłania nam Boga; 2) potrafi podać przykłady postępowania ludzi czystego serca; 3) pragnie przyjmować oczyszczenie (przebaczenie) w sakramencie pokuty.
58	Szczęśliwi czyniący pokój. Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój, albowiem oni będą nazwani synami Bożymi	- Wspieranie postaw, w których są realizowane treści związane z ewangelicznymi błogosławieństwami – wskazanie na wartość pokoju i wysiłek, jakiego on wymaga.	- W czasie pokoju ludzie tworzą piękne i potrzebne rzeczy, zgodnie z zamysłem Boga – mogą być szczęśliwi. Wojna niszczy wszystko szybko i okrutnie, unieszczęśliwia ludzi. - Pozdrowienie między ludźmi: „Pokój tobie” lub podanie ręki oznacza pokojowe zamiary („nie mam broni”). - Ludzie pokoju są szczerzy i okazują sobie życzliwość, ale pokój, którym obdarza Jezus, jest inny, głębszy niż ten, który można osiągnąć tylko ludzkim wysiłkiem – wynika z nawrócenia i pojednania z Bogiem. - Czyniący pokój będą nazwani synami Bożymi, bo oni niosą światu pokój Boży – jedną ludzi z Bogiem.	- Bóg zaprasza do przyjaźni, jest blisko nas i obdarza łaską. - Sposoby tworzenia wspólnoty i jedności.	- Uświadamia uczniom, że „pokój buduje, a niezgoda rujnuje”. - Zachęca do wysiłku w budowaniu pokoju. - Ukazuje Boży pokój jako źródło siły i nieprzemijającej radości.	1) wie, że pokój sprzyja tworzeniu dobra, a niezgoda i wojna niszczą dobro i unieszczęśliwiają ludzi; 2) potrafi podać przykład, jak można wprowadzać pokój; 3) pragnie budować swoją postawą pokój; ufa, że Pan Jezus obdarzy go prawdziwym pokojem.
59	Szczęśliwi prześladowani. Błogosławieni, którzy cierpią prześladowanie dla sprawiedliwości, albowiem do nich należy królestwo niebieskie	- Wspieranie postaw, w których są realizowane treści związane z ewangelicznymi błogosławieństwami – ukazywanie wartości cierpienia dla prawdy, nawet gdy inni tego nie doceniają.	- Ewangelia jest Dobrą Nowiną dla prześladowanych. - Bóg nie życzy nam prześladowania, ale kto żyje prawdą, naraża się na prześladowanie. Jezus nie obiecuje łatwego szczęścia, lecz zaprasza do przyjęcia cierpienia z wiarą – obdarza nas trudną, ale radosną nadzieją życia wiecznego. - W ósmym błogosławieństwie zbiegają się wszystkie pozostałe błogosławieństwa: prześladowany jest ubogi, cierpi, przeżywa głód i pragnie sprawiedliwości, czyni miłosierdzie, próbuje zachowywać swoje serce nietknięte żadną złością, pragnie pokoju. - Podsumowanie: życie błogosławieństwami jest zadaniem i szansą na prawdziwe szczęście.	- Bóg zaprasza do przyjaźni, jest blisko nas i obdarza łaską - Postawa sprawiedliwości. - Wiara źródłem pogody ducha. - Istnienie religijnego wymiaru rzeczywistości.	- Ukazuje, że cierpienie dla prawdy i sprawiedliwości jest cenniejsze, niż kłamstwo i krzywdzenie innych albo zgoda na to, że inni krzywdzą. - Wykazuje, że ósme błogosławieństwo zawiera w sobie wszystkie pozostałe.	1) wie, że może cierpieć nawet z powodu prawdy i czynienia dobra; 2) potrafi podać przykład człowieka, który cierpi z powodu uczciwości, prawdy i sprawiedliwości; 3) pragnie być prawym człowiekiem, który żyje nauką Chrystusa.

60	<p>Chrystus Pan nas karmi. Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa</p>	<p>- Wprowadzenie w świętowanie Uroczystości Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa.</p>	<p>- Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa to dzień, w którym w sposób szczególny oddajemy cześć Panu Jezusowi obecnemu pod postaciami chleba i wina – uczestnicząc w procesji z Najświętszym Sakramentem świadczymy o Jego żywej obecności pośród nas. - Bóg pragnie być dostrzegany, poznawany i kochany przez wszystkich, nie tylko od święta czy uroczystości kościelnej, ale każdego dnia – spotykamy Go podczas Mszy Świętej, adoracji, w ludziach wokół nas, w wydarzeniach codziennego życia, w radościach i troskach, jakie nosimy w sercach.</p>	<p>- Eucharystia jako sakrament obecności Chrystusa. - Pojęcie: Najświętszy Sakrament. - Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na Jego wezwanie - Sens i przesłanie poszczególnych okresów roku liturgicznego.</p>	<p>- Przygotowuje do udziału w procesji i celebracji eucharystycznej Bożego Ciała oraz do zakończenia trzeciego roku katechizacji szkolnej – stanowiącej konkretny wyraz wiary w Jezusa i dzielenia się nią z innymi.</p>	<p>1) wie, jak świętujemy Boże Ciało; 2) potrafi wyjaśnić, dlaczego powinien wziąć udział w procesji Bożego Ciała; 3) chce wziąć udział w procesji i dzielić się wiarą z innymi.</p>
61	<p>Panie Jezu, będziemy wierni</p>	<p>- Uświadomienie konieczności osobistego nawracania się jako warunku wypełniania przez przyjaciół Jezusa otrzymanego posłannictwa. - Wskazanie na możliwości wypełniania w codziennym życiu (także podczas wakacji) posłannictwa powierzonego przez Jezusa wspólnocie Kościoła.</p>	<p>- Refleksja nad odkrywaniem tajemnicy Pana Boga obecnej w osobie Jezusa Chrystusa, ukazywanej w poszczególnych jednostkach lekcyjnych. - Bóg jako Ten, który wychodzi naprzeciw człowiekowi w liturgii słowa i Eucharystii, na modlitwie, w uroczystościach i świętach roku liturgicznego, w osobie Maryi – wiernej służebnicy Pańskiej, w przesłaniu czterech Ewangelistów, w życiu naszych patronów, w błogosławieństwach Jezusa. - Zaproszenie do podjęcia decyzji wypełnienia Bożego posłannictwa w codziennym życiu, także w czasie wakacji.</p>	<p>- Pierwsze piątki miesiąca. - Kościół realizujący posłannictwo Chrystusa. - Postawa zaufania do Boga i odpowiedzi na jego wezwanie.</p>	<p>- Wskazuje konkretne sposoby nawracania się jako warunku wypełnienia misji Pana Jezusa. - Zachęca uczniów do praktyk religijnych i życia zgodnego z błogosławieństwami także podczas wakacji.</p>	<p>1) wie, że podczas wakacji ma być prawdziwym uczniem Pana Jezusa; 2) potrafi zrobić rachunek sumienia z treści, które poznał w roku szkolnym; 3) pragnie wypełniać misję Pana Jezusa podczas wakacji: modlić się, uczestniczyć w niedzielnej i świątecznej Eucharystii, służyć pomocą innym.</p>